

**Welsprekend-
heidstornooi**

p. 6

**Eredocoraten:
deel 2**

pp. 7-10

**Fabuleus
veel cultuur**

pp. 11-12

KRINGEN BESPREKEN PROBLEMATIEK SOCIALE RAAD

“Ik wil vertegenwoordigd worden”

In een drukbezette aula van het Maria-Theresiacollege vergaderde afgelopen vrijdag de Open Algemene Vergadering (OAV) van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Vertegenwoordigers van eenentwintig fakulteitskringen bespraken gezamenlijk de problematiek van Loko-Sociale Raad (Sora). Hoewel tal van vragen onbeantwoord bleven, lijkt er reden tot voorzichtig optimisme.

Op dit moment ligt Sora de facto lam, nadat bijna alle medebeheerders beslisten om hun mandaat neer te leggen. Zo protesteren ze tegen de manier waarop twee weken geleden de almafaktie werd ontbonden. Tevens willen ze een discussie op gang brengen over de studentenbeweging in het algemeen (zie Veto van vorige week). De discussie ontspan zich rond drie concrete thema's: de structuur van Loko, de representativiteit van de fakulteitskringen en de specifieke problemen van Loko-Sociale Raad.

Snel werd duidelijk dat de getrapte structuur van Loko, waarbij alle Leuvense studenten vertegenwoordigd worden via de presidia die zij verkiezen, voor de aanwezige kringen niet ter discussie staat. Grootste voordeel vormt de permanente controle die de kringen uitoefenen op de Algemene Vergaderingen (AV's) van de raden. Dit beperkt de kans dat een studentenvertegenwoordiger *cavalier seul* speelt. Wel haalde iemand aan dat het middel - de getrapte structuur - het doel van de studentenbeweging - de democratisering van de maatschappij en het onderwijs in het bijzonder - soms voorbijschiet. Om hun achterban niet voor het hoofd te stoten, zijn kringen vaak niet geneigd om principiële standpunten in te nemen. Dit maakt het voor de medebeheerders niet altijd makkelijk om de democratiseringsidealen van Loko na te streven.

Een andere kritiek hield in dat kringen die zich niet aan de afspraken van Loko houden, niet kunnen gesanctioneerd worden. Waar sommigen het volstrekt logisch vonden dat de kringen naar buiten toe de standpunten van de koepel verdedigen, replikeerden anderen dat dit niet het doel van Loko is. De kringen staan een deel van hun verantwoordelijkheid af door vanuit Loko studentenvertegenwoordigers naar de hogere organen binnen de universiteit te sturen. Deze studentenvertegenwoordigers verdedigen datgene wat de meerderheid van de kringen als opportuun aanziet. De kringen erkennen het standpunt van Loko, wat hen niet belet om als individuele kring een ander standpunt te verdedigen binnen de organen waarin zij zetelen.

De structuur van Loko is misschien wel de beste van alle werelden, wat niet betekent dat de invulling niet voor verbe-

tering vatbaar is. De discussie spitte zich al snel toe op de representativiteit van de kringen. De kringen hebben tot doel de basis te vertegenwoordigen, sensibiliseren en informeren. De vraag is hoe. Even werd gesuggereerd dat Loko regels zou kunnen opstellen over hoe de kringen hun representativiteit kunnen garanderen. Het merendeel van de kringen vond dit echter niet opportuun, omdat iedere kring anders werkt. Om de basis van een grote kring te raadplegen is een debat misschien de beste manier, terwijl bij een kleine kring een open presidiumvergadering meer geschikt is. Wat niet betekent dat de kringen niet van elkaar kunnen leren. Om dit doel te bereiken, sprak men af dat de kringen binnen een maand een sterkte-zwakte-analyse van zichzelf maken. Deze analyses zullen dan gebundeld en besproken worden op de OAV.

Na de discussie over de representativiteit van de kringen riep een aantal kringvertegenwoordigers op om terug te komen op wat volgens hen het meest akute probleem is: de werking van Sora. Als eerste pijnpunt kwam het 'kommunikatieprobleem' van Sora naar voor. Medewerkers van Sora vroegen de kringen om deze verzuchting te verduidelijken. De meningen liepen uiteen: sommigen stelden dat het bijzonder moeilijk was om op de AV van Sora hun standpunten uiteen te zetten, anderen spraken dit ten stelligste tegen. Wel was men het eens dat Sora-kringvertegenwoordigers het bijzonder moeilijk hebben om sociale thema's te communiceren naar hun eigen kring. Hierbij maken zowel Sora als de kringen fouten. Een voormalig preses haalde aan dat je als preses de Sora-vertegenwoordiger meer moet steunen. Konkreet betekent dit dat de preses ervoor moet zorgen dat deze persoon zijn of haar zeg kan doen op de presidiumvergaderingen en discussies over sociale thema's moet stimuleren. Een vrijgestelde van Sora stelde dat Sora ook moet durven nadenken over nieuwe thema's die de kringen meer boeien. Daarnaast dient er ook gelet te worden op de manier waarop de dingen bij de kringen worden aangebracht. Op deze manier kan

de kloof tussen kring en Sociale Raad minder breed worden.

Het meest prangende probleem kwam laatst aan de oppervlakte. Een Politika-vertegenwoordiger legde de vinger op de wonde: "Al twee weken stuurt Sora geen vertegenwoordigers meer naar de mede-beheersorganen. Dat is op dit ogenblik het grootste probleem, want ik wil vertegen-

ders in te werken in de lopende dossiers.

Al bij al verliep de discussie sereen en konstruktief. Alle betrokkenen leken toe te geven zelf fouten gemaakt te hebben. Of iedereen tevreden is met uitkomst van de OAV, is een andere vraag. Enkele heikele punten zijn immers niet ten gronde uitgepraat. Zo kwam de volksvergadering, die afgelopen donderdag plaatsvond (zie pagina

(foto Jeroen Op de Beeck)

woordigd worden. Zolang Sora plat ligt halen al deze discussies niets uit, want je hebt dan niets om over te discussiëren." Deze uitspraak oogste veel bijval bij de kringen: men was het eens dat Sora zo snel mogelijk moet heropstarten. Daarom moeten op de volgende AV van Sora — aanstaande vrijdag — nieuwe verkiezingen worden georganiseerd. Hierbij vroegen verschillende mensen aan de kringen om hun verantwoordelijkheid op te nemen en aanstaande vrijdag *en masse* aanwezig te zijn op de AV en ook mensen te zoeken om de medebeheersfuncties op te vullen. Aan de medebeheerders die ontslag hebben genomen werd gevraagd om erover na te denken zich opnieuw kandidaat te stellen. De voorzitter en vrijgestelden van Sociale Raad engageerden zich om de nieuwe mede-be-

3), amper ter sprake. Ook kwam er geen antwoord op de vraag wiens belangen een studentenvertegenwoordiger moet verdedigen: de hic et nunc-belangen van de huidige student of de belangen van de generaties studenten na ons? Het laatste woord over de gehele problematiek is ongetwijfeld nog niet gevallen. Het blijft afwachten of ieder zijn verantwoordelijkheid zal nemen en de voorstellen en maatregelen die uit de OAV gekomen zijn ter harte zal nemen. In ieder geval is de dialoog tussen alle betrokkenen terug gaande en net dat is misschien wel de belangrijkste verdienste van de OAV van afgelopen vrijdag.

**Loes Geuens
Marie-Anne Dedeurwaerdere**

De miserie is opgelost, nu moeten enkel nog de medebeheersmandaten terug ingevuld worden. Sora doet dan ook een warme oproep aan de kringen en aan alle studenten om hun verantwoordelijkheid op te nemen en zich verkiesbaar te stellen om Alma, Acco of de Raad voor Studentenvoorzieningen mee te helpen beheren. Alle kringen worden ook gevraagd aanwezig te zijn op de Algemene Vergadering van Sociale Raad op vrijdag 19 februari om 19 uur in de 's Meiersstraat 5. Be there or be square!

Wie Veto nummer 18 gelezen heeft, kan er niet om heen: er rommelt nogal wat binnen de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Over het hoe en het waarom zijn door velen al heroïsche discussies gevoerd. Wat vast staat, is de direkte aanleiding van deze malaise: de ondertussen beruchte motie van wantrouwen van de Vlaams Technische Kring (VTK) waardoor de almafractie van Sociale Raad (Sora) ontbonden is.

Laten we het voor de verandering nu eens niet hebben over de vraag of deze motie terecht was of niet — mensen hebben binnen de democratische structuren van Loko nog steeds het recht om van mening te verschillen. Interessanter lijken de vragen die naar aanleiding van de crisis binnen Sora in de groep gegooid zijn: is de studentenbeweging nog representatief, zowel formeel (vertegenwoordigt Loko wel alle studenten) als inhoudelijk (werkt Loko rond thema's die de studenten bezig houden)?

Het formele aspect van de vraag verwijst natuurlijk naar het getrapte representatieve vertegenwoordigingsstelsel dat Loko hanteert. Pijnpunt blijven de presidiumverkiezingen waarbij een preses en zijn ploeg perfect legitiem verkozen kunnen worden door een minimaal aantal studenten van hun kring. Om het cru te stellen kunnen pakweg tien procent van de studenten bepalen of een ploeg al dan niet het volgende jaar de plak zal zwaaien. Zijn we als studentenbeweging dan nog representatief? Kan Loko dan nog in eer en geweten verkondigen dat ze de mening van de basis, via de kringen, vertolkt? Me dunkt niet meer dan de eerste de beste parlementaire democratie die werkt met stemrecht in plaats van stemplicht. De enige fout die kringen kunnen maken, is hun kiespubliek — de modale student met andere woorden — niet voldoende informeren en sensibiliseren over het belang en de draag-

wijde van hun kiesgedrag. Want blijkbaar hoeft het wel nog een betoog dat het individuele kiesgedrag van de student bepalend is voor wie waar een vertegenwoordigende functie opneemt. Dat de presidiumverkiezingen soms verworden tot pensenkermis, tot daar aan toe. Zolang nieuwe ploegen niet vergeten de innerlijke student te spijzen. En laat dit nu geen nieuwe marketingtruuk worden, want informeren, sensibiliseren en vertegenwoordigen doe je een heel jaar lang. Installeer dan ook een voldoende vorm van communicatie die een continue feedback met de basis garandeert - zowel tijdens als na de grote verkiezingslag.

De enige fout die de modale student kan maken, is zich niet voldoende informeren over de inhoudelijk campagne van de opkomende ploeg(en) en zich tevreden stellen met de voorhanden zijnde pennen. Kijk voor een keer toch maar dat gegeven paard in de bek. En doe dit ook een heel jaar lang: elke student heeft het recht, maar ook de morele plicht om zijn vertegenwoordigers in vraag te stellen. Een tweesnijdend zwaard, zo lijkt het.

Inhoudelijk worden de zaken natuurlijk een stukje moeilijker. Studenten klagen dat Loko zich onledig houdt met zaken die er voor hen niet toe doen, dat Loko bestaat uit een hoopje losers met een teveel aan tijd en een te weinig aan hobby. Anderzijds blijven studentenvertegenwoordigers de eeuwige zaag spannen dat de student met de pet zich niet meer engageert, erger nog zich aan niets meer interesseert. Bovendien is er in nog zo iets als de diskrepantie tussen de kringvertegenwoordigers en de liefhebbers op de Algemene Vergaderingen. Een onoverbrugbare kloof, zo lijkt het wel.

Wel, het goede nieuws voor de studenten is dat Loko echt wel meer is dan een kweekschool voor dissidente burgers. Wat Loko doet, doet er toe. Voor iedere student en diens kinderen en

kleinkinderen. Loko vecht dagelijks voor beter onderwijs, voor iedereen, op elke mogelijke manier. Dus als de zaken even niet zo belangrijk lijken, heb dan een beetje vertrouwen dat Loko meer is dan een stelletje te verwaarlozen idioten. In het ergste geval kan je ervan uitgaan dat Loko die idioten voorziet van een hobby — zo doen die studentenvertegenwoordigers op zijn minst geen vlieg kwaad. En nog meer goed nieuws, maar dan voor Loko: die studentenmassa is echt zo dom nog niet. Misschien kan het geen kwaad om eens het oor te luister te leggen om te zien wat er nog allemaal leeft bij de studenten, dingen waar Loko niet altijd bij stil staat. En mensen, daar houdt het niet op:

als de kringen er nu eens zouden bij stil staan dat die zogenaamde liefhebbers echt wel bergen werk verzetten om ons allemaal op onze wenken te bedienen. U vraagt, zij draaien. Vraag het dan ook. Op voorwaarde natuurlijk dat Loko de verantwoordelijkheid opneemt om optimale omstandigheden voor de kringvertegenwoordigers te creëren. Ook zij stoppen heel wat tijd en moeite in hun raad. Geef kringen de kans om er echt toe te doen, laat ze bijdragen tot de discussie, tot een lange-termijn-visie. Opnieuw een mes dat snijdt langs alle kanten. Aan u om het ter hand te nemen.

Participatieve democratie binnen de studentenbeweging!

Als radikaal-democratische socialist zijn we met SJW ernstig verantwoordelijk door de recente evenementen binnen de studentenbeweging, die geleid hebben tot de likwidatie van de Sociale Raad (Sora). We zijn evenwel niet verbaasd: het konflikt tussen de presidia van de grote kringen, die verkozen worden met behulp van het gratis bier dat ze uitdelen op kosten van grote bedrijven, en de actieve kern van Sorakkers, die de democratisering van het onderwijs als hoofdbekommernis hebben, is zo oud als de studentenbeweging zelf.

Sociale Raad is voor de studenten een belangrijk instrument voor de democratisering van het onderwijs, in haar dubbele betekenis van inspraak van de studenten en toegang tot het onderwijs voor alle sociale lagen. Deze crisis is het geschikt moment om de bestaande structuren van Loko fundamenteel te herdenken. Natuurlijk respecteren we het werk van diegenen die binnen de huidige kringstructuur werken. Maar voor ons gaat het niet om een discussie over personen, wel om een discussie over de structuur. Wij vinden dat we moeten gaan van een structuur die de participatie van studenten opoffert op het altaar van de professionalisering en de bedrijfsgerichtheid tot een structuur van openheid en participatieve democratie.

De huidige structuur van de kringen kampt volgens ons met een ernstig democratisch deficit. De meeste kringverkiezingen laten niet toe dat de student zich uitspreekt over sociale en onderwijskundige materies. Tal van obstakels staan hiervoor in de weg: de interferentie van het studentikoze, de rol van de uittredende presidia, de stalinistische éénploegverkiezingen bij sommige kringen, de sponsoring, het pensenkermis-fenomeen enz. Daarom vinden wij dat de vertegenwoordiging van de studenten inzake sociale en onderwijskundige materies moet onderworpen zijn aan besluitvormingstructuren die losstaan van het studentikoze. Deze vertegenwoordigers kunnen bijvoorbeeld apart verkozen worden, zoals dit reeds gebeurt in bepaalde kleinere kringen.

Men zou echter verder kunnen gaan en inspiratie halen uit de Algemene Studenten Raad (ASR), zoals die functioneerde in de jaren zeventig. Deze ASR functioneerde op radikaal-democratische wijze: op geregelde tijdstippen vonden per faculteit algemene studentenvergaderingen plaats waarop iedereen welkom was en waar, op basis van inhoudelijke punten, vertegenwoordigers werden verkozen, die bovendien permanent afzetbaar waren. Ook de recente studentenstaking aan de UNAM, de grootste universiteit van Latijns-Amerika gevestigd in Mexico City werd op die manier georganiseerd. Het ging hier om een staking met enorme weerklank in de Mexicaanse samenleving en in heel Latijns-Amerika. Dit voorbeeld is belangrijk omdat het aantoont dat, zelfs in uiterst moeilijke omstandigheden (repressie door het leger), een consequent democratische structuur niet verlamd werkt, maar juist erg efficiënt is. Radikale democratie lijkt ons bovendien niet alleen mogelijk, maar ook noodzakelijk om de bureaucraties tegen te gaan.

Hoe het debat ook verder verloopt, één hervorming lijkt ons fundamenteel. Er zou een einde moeten komen aan de sponsoring van de verkiesbare ploegen. Sponsoring staat immers haaks op het democratisch principe dat iedereen even veel middelen zou moeten hebben om haar kandidatuur kenbaar te maken. Daarom ook dat bedrijfsfinanciering in België werd afgeschaft. Wij stellen dus voor dat alle ploegen een bepaald budget ter beschikking krijgen van de unif om hun voorstellen kenbaar te maken. Dit moet niet veel kosten: een inhoudelijk programma verspreiden kost weinig. Geld en papierverspilling moet absoluut vermeden worden.

Wij vinden dat de studenten zich niet moeten afzonderen van de rest van de maatschappij, maar dat zij integendeel actief moeten tussenkomen in het maatschappelijk debat in plaats van zichzelf de mond snoeren. De studentenbeweging kan slechts vooruitgang maken als ze verder kijkt dan haar neus lang is. Daarom ijvert SJW voor het smeden van banden met andere maatschappelijke actoren, zowel op nationaal als op internationaal vlak.

Vrijheid, gelijkheid en radikale democratie!

Raf Reyskens, 1e Ir. Bouwkunde
Johan van den Broek, 2e lic. EW
SJW

Traditiegetrouw brengen de muzikale ensembles van de K.U. Leuven in maart hun slotconcert. Naar aanleiding van het feestjaar 575 Jaar K.U. Leuven worden deze concerten in een feestelijke concertreeks gebundeld.

JUBILEUMCONCERTEN
UNIVERSITAIRE ENSEMBLES

woensdag - donderdag - vrijdag
14, 15, 16 maart
Universitair Symfonisch Orkest, Leuven Universitair Koor en Capella Academica
Gloria, F. Poulenc o.l.v. Edmond Saveniers
Soliste is Annelies Meskens
20.30u
Sint-Jan-de-Doperkerk

zaterdag
3 maart
Leuven Alumni Orkest
Peter en de Wolf, S. Prokofiev
o.l.v. Piet Swerts
Verteller is Michaël Pas
20.15u Pieter de Somer-aula

dinsdag
6 maart
Solidariteitskoor Pati Pati*
o.l.v. Tineke Verlooy
20u Sint-Jan-de-Doperkerk

woensdag
28 maart
Interlak BigBand, Swing, Latin, Funk & Fusion
o.l.v. Bart Preneel
Solist is Michel Hatzigeorgiou (contrabas)
20.30u
Métropol, Driestse 133

dinsdag - woensdag
20 - 21 maart
Universitair Harmonie Orkest
Muziek en figurentheater
o.l.v. Piet Swerts
Solist is Alfredo Marcucci (tangomuziek op bandoneon)
20.15u Pieter de Somer-aula

*De kaarten van het solidariteitsconcert kosten 200 fr. voor studenten, 250 fr. voor externen

KAARTEN KOSTEN 350 FR. • 300 FR. (ALUMNILEDEN • PERSONEEL K.U. LEUVEN) • 250 FR. (STUD.) • 200 FR. (-18 JAAR)
Cultuursamenleving K.U. Leuven, Dudo Markt 13, 3000 Leuven • info@www.kulturnet.be
Bestellen kan via: cultuur@kulturen.be • tel 016 32 91 40 of bij de verschillende ensemble

KBC BUNYAN SIEMENS De Persgroep De Persgroep IBM GEBRUIK Knack

Volksvergadering geeft Sora wijze raad

Onderdag 8 februari was er, op initiatief van de gewezen medebeheerders van Sociale Raad (Sora), een volksvergadering. Zowat 200 studenten lieten hun stem horen in een debat over nut en na-deel, efficiëntie en deficiëntie van het sociaal engagement van de Leuvense studentenbeweging.

De volksvergadering bestond uit twee luiken. Een eerste deel concentreerde zich rond de vraag of de studentenbeweging politieke standpunten kan, mag of moet innemen, een tweede rond de representativiteit binnen de studentenbeweging en hoe inspraak het beste georganiseerd wordt. De Soraleden hadden vooral uit hun rijk verleden geput om hun panel van leden te voorzien. Zo waren Olivier Rémy en Wim De Rop gewezen Soraleden en was Kris Jacobs een voormalig hoofdredacteur van Veto. Walter Pauli, die het debat modereerde, was zowel binnen Veto als Sora actief geweest. Daarnaast waren er nog Jorn Peeters, de huidige voorzitter van Sora, en Francis Michiels, afgevaardigde van de Gentse studentenraad.

Pauli opende de avond door het belangrijkste element uit de statuten van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) te lichten: in principe is voor de studentenbeweging alles bespreekbaar. Hierbij wordt vooral de aandacht gevestigd op het geheel van maatschappelijke problemen, de interne en externe democratisering van het onderwijs en de emancipatie van de student.

STANDPUNT

De Rop stelde dat de studentenbeweging zowel haar inhoud als organisatie zelf kan bepalen. Hiervoor verkeert zij in een luxepositie, omdat zij als vrije en ongebonden beweging maatschappelijke standpunten kan innemen zonder hiervoor tot de orde te worden geroepen. Verder wees hij op de verantwoordelijkheid die elke student hierin draagt. De weigering om een standpunt in te nemen, is vaak zelf een bedenkelijk standpunt. Door bijvoorbeeld geen uitspraak te doen in de kwestie Lamine, gaf de studentenbeweging het signaal dat een Vlaams Blokker docent kan zijn aan onze universiteit.

Jacobs haalde vervolgens aan dat diegenen die het hardst roepen dat de studen-

ten zich niet vertegenwoordigd door hun kring, omdat een kring zelden een sociaal programma heeft. Hierna lichtte hij de huidige situatie toe (zie voorpagina en Veto vorige week). Peeters eindigde met de stelling dat het positief zou zijn indien alle kringen vertegenwoordigers afvaardigen binnen Sora, en hen ook de tijd geven om zich te engageren binnen Sora.

Van bij de aanvang van de eerste publieksronde kwam de polarisering tussen de kringen en sommige andere aanwezigen duidelijk naar voren, vooral met betrekking tot de (partij-)politieke kwestie. Pauli lichtte toe dat ook vroeger een terughoudendheid bestond tegenover zuiver partijpolitieke standpunten. Politieke standpunten met een uitgesproken maatschappelijke dimensie zijn echter van een andere orde

haalde hard uit naar de kringen: "Wensen de kringen geen standpunt meer in te nemen, dan moeten zij maar ontslag nemen en het overlaten aan mensen die wel geëngageerd zijn."

INSPRAAK

Rémy opende het tweede deel van het debat door te wijzen op het belang van de studentenbeweging als sociale beweging. Het komt erop aan dat de kringen de studenten beter bij de discussies betrekken, om op die manier Sora te sturen en te bevruchten met de ideeën van de basis, hoewel de studentenbeweging nooit de perfecte weerspiegeling kan zijn van het standpunt van alle studenten. Michiels lichtte daarna het Gentse systeem van

(foto Sin Declery)

en dienen wel ingenomen te worden. Jacobs stelde dat participatie in een sociale organisatie ipso facto niet ideologievrij kan zijn, omdat het steeds de inname van een standpunt impliceert. Vanuit het publiek trad iemand hem bij: "Als je geen standpunten meer durft in te nemen, ben je geen studentenbeweging meer, maar een *fanklub*".

Een probleem dat een vertegenwoordiger van de Landbouwkring (LBK) aanhaalde, was de moeilijkheid om iedereen te vertegenwoordigen. Er zijn zoveel verschillende meningen, dat men onmogelijk een

studentenvertegenwoordiging toe. In Gent staan de kringen los van de verkiezing van de studentenvertegenwoordigers. Alle studenten krijgen om de twee jaar een oproepingsbrief voor de verkiezing van hun vertegenwoordiging in de diverse raden. Het staat de kringen vrij om zich hiermee in te laten en bijvoorbeeld een kandidaat voor te dragen, maar de mate waarin is afhankelijk van de kringen zelf. Uiteindelijk is de vraag naar representativiteit volgens Michiels een moeilijke vraag, en doen zich in Gent analoge problemen als in Leuven voor. Immers, niet iedereen is van mening dat rechtstreeks

Beide vechten immers voor hetzelfde. Zoals de kringen de massa vertegenwoordigen, vertegenwoordigt Sora de meest geëngageerden. Een discrepantie leek hem dan ook logisch. Jacobs vroeg zich af waarom een kring voor een standpunt de achterban moet raadplegen, als zij op basis van hun inhoud zijn verkozen. Een VTK-vertegenwoordiger antwoordde dat zijn mening niet terzake deed, wat bij Jacobs op onbegrip stuitte. In de optiek van deze laatste paste het niet dat als je als persoon verkozen wordt, je mening er niet toe doet. Rémy duidde dit als een gebrek aan zelfvertrouwen bij de kringvertegenwoordigers omdat de discussie niet of met beperkte middelen werd gevoerd. Misschien is het nodig om de debatkultuur binnen de kringen meer te stimuleren, stelde hij.

Naar het einde van de tweede discussieronde wees Jacobs op de 'pleinvrees' bij de aanwezige kringvertegenwoordigers. Iedereen sprak ten persoonlijke titel, maar niemand in de hoedanigheid van kringvertegenwoordiger. Zij stelden zich weliswaar voor als lid van een kring, maar spraken enkel in eigen naam. De kringen zelf lieten pas de volgende dag, op de Open Algemene Vergadering (OAV, zie voorpagina) de achterkant van hun tong zien. Wanneer zij voorbeelden over het engagement van hun kring aanreikten, bleek volgens Michiels dat zij te sterk persoonlijk op elkaar inspraken en de discussie over het basisprobleem uit het oog verloren.

Tot slot waagde Pauli zich aan een zeer voorzichtige konklusie. Hij vond dat de opkomst en de inhoud van het debat toonden dat de zogeheten 'apathische generatie' lang niet zo apathisch is als men denkt. De achterban wenst nog steeds betrokken te worden bij de sociale thema's van de studentenbeweging. Deze crisis blijft echter een complexe situatie, zonder pasklare oplossing. Maar de eerste stap is gezet.

Joost De Wyngaert
Pieter d'Hoine

"Als je geen standpunten meer durft in te nemen, ben je geen studentenbeweging, maar een 'fanklub'"

tenbeweging geen politieke standpunten mag innemen, net diegenen zijn die korte tijd later een politieke carrière aanvangen, en dat zij dit doen om een bepaalde strekking het zwijgen op te leggen of de macht ervan te verminderen. Bovendien situeert het huidige probleem zich niet op een politiek nivo, maar is het een stijkwestie. Het feit dat men de inhoudelijke discussie niet wil aangaan, duidt weliswaar op wrevel, maar naar zijn mening zou die discussie beter wél gevoerd worden.

Peeters meende dat de huidige crisis gelieerd is aan de structuur van de geleidingen. Wat Sora betreft, doen er zich vier problemen voor. Ten eerste dagen de kringen niet allemaal op voor de Algemene Vergadering (AV). Ten tweede nemen de kringen niet de macht op die zij kunnen opnemen. Ten derde zijn de kringen niet altijd gelukkig met het open karakter van de AV (in essentie kan elke student naar een AV komen en zijn/haar mening geven, pdh/jdw). En tenslotte voelen veel studen-

standpunt kan innemen waarin alle studenten zich kunnen terugvinden. De Rop replekeerde dat "als onze regering hierin slaagt voor een bevolking van 10 miljoen burgers, dit toch niet zo moeilijk kan zijn voor een kring van 1200 studenten". Nochtans werd dit punt door nog andere kringvertegenwoordigers aangehaald. Jacobs opperde dat een kring niet per se de mening van iedere student moet vertegenwoordigen. De Rop wees de aanwezigen erop dat de studentenbeweging een beweging in twee richtingen is. Enerzijds moeten de studenten hun vertegenwoordigers op hun verantwoordelijkheid wijzen, anderzijds is het de taak van de vertegenwoordigers om hun studenten te stimuleren tot participatie in de studentenbeweging. Een Politika-vertegenwoordiger gaf toe dat de rol van de kringen in vraag gesteld mag worden, maar dat men zich ervoor moet behouden deze rol te minimaliseren. De Werkgroep Democratisch Onderwijs bevond zich aan de andere kant van het spectrum, en

verkozenen het meest representatief zijn.

Een van de aanwezigen keerde bij aanvang van de tweede discussieronde het probleem om en vroeg zich af of de Soramedewerkers wel voldoende representatief zijn voor de studentenbeweging. Loko is gebaseerd op de kringen, en dus zou de discussie moeten gaan over de mate waarin er met de kringen rekening moet worden gehouden. Een student ekonomie, die zich distantieerde van het "biersirkus van de verkiezingen", antwoordde dat "een kring die op zo'n basis wordt verkozen geen legitimiteit bezit om studenten te vertegenwoordigen". Pauli kaatste terug of het dan niet de taak van deze student was om hieraan iets te doen. Ook de Socialistische Jonge Wacht meende dat de huidige verkiezingscultuur weinig aanleiding gaf tot inhoudelijke discussies, en dat er een structurele verandering nodig is. Als mogelijke oplossing werd door verschillende aanwezigen een structuur analoog aan de Gentse geopperd.

veto

WOENSDAG 14 FEBRUARI
VETOFUIF

in zaal Albatros
vanaf 22 uur
inkom: 60/80
kaarten te verkrijgen in
het redaktielokaal van Veto
's Meiersstraat 5

Nettenvervaging: fictie of realiteit?

Ontzuiling en nettenvervaging zijn concepten die de laatste tijd bijzonder actueel zijn in de discussies over het Vlaamse onderwijsbeleid. In het kader van de 13e Pedagogische Week organiseerde de Pedagogische Kring vorige week een debat rond dit thema. Onderwijsspecialisten van de verschillende Vlaamse politieke partijen gaven hun mening over de zin en onzin van netten, zuilen en koepels in het Vlaamse onderwijslandschap.

denkpijpen met elkaar te verzoenen?

Marleen Vanderpoorten (VLD), Vlaams minister van Onderwijs, mocht als eerste haar standpunt aan de goed gevulde aula voorstellen. Zoals de andere panelleden na haar ook zouden doen, pleitte Vanderpoorten voor een ruimere samenwerking tussen de netten, maar vooral tussen de verschillende scholen. Die hebben vaak dezelfde noden, vooral op het vlak van infrastructuur. Een samenwerking op materieel vlak kan dus leiden tot een aanzienlijke geld- en energiebesparing. Naast deze materiële samenwerking brak Vanderpoorten ook een lans voor een

Ook Luc Martens (CVP) was aangekondigd voor het debat maar stuurde zijn kat. Martens werd vervangen door de iets minder bekende Mieke Van Hecke, die het in de loop van het debat niet onder de markt had om de *Guimardstraat* te verdedigen. Van Hecke pleitte voor een behoud van de *veelkleurigheid* in het onderwijslandschap. Aangezien onderwijs meer is dan louter leerstof aanreiken, bieden waardegebonden onderwijsprojecten volgens de CVP een duidelijke meerwaarde. Van Hecke beklemtoonde ook het belang van de koepels: deze moeten een interface zijn tussen de basis en de overheid. De representativiteit van een koepel moet niet alleen kwantitatief zijn, maar ook inhoudelijk: er moet dus een doorzichtige beslissingstructuur zijn.

Kris Van Dijck, onderwijspecialist van de Volksunie, vertrok vanuit de historische achtergrond van de verzuiling. Onderwijs is steeds een politiek spel geweest met als bedoeling 'kinderhartjes' te winnen. Miljoenen zijn in de loop der jaren gespendeerd om scholen op te richten op plaatsen waar dat eigenlijk rationeel niet te verklaren was. Anno 2001 heeft iedere school nog steeds haar eigenheid, maar op het terrein vervagen de verschillen in de richting van steeds meer pluralisme. Toch blijft het zo dat de ene school volledig gefinancierd wordt,

terwijl de andere maar gedeeltelijk gesubsidieerd wordt. Van Dijck vindt dat scholen gelijkwaardig behandeld moeten worden: "Er zou een rationalisatie moeten komen op basis van kwaliteit en niet op basis van andere argumenten."

Ludo Sannen, eminent onderwijskenner van Agalev, was de volgende die aan bod

kwam. Volgens Sannen moedigt ontzuiling de pedagogische vrijheid aan, maar laat deze tegelijk de diversiteit bestaan. De vrijheid van onderwijs, die bij dekreet is vastgelegd, moet zich zowel richten op de organisator als op de gebruiker van het onderwijs. Om de rechten van deze laatste te vrijwaren moet de diversiteit blijven bestaan en blijven verschillende pedagogische projecten waardevol. Sannen drukte zijn angst uit voor de huidige tendens tot het vormen van scholengemeenschappen met één inrichtende macht. Zoiets leidt volgens hem tot een verarming. Scholen mogen zich niet opsluiten binnen de grenzen van hun zuil; dit moet opengebrouwen worden. Sannen vindt koepels zinvol als organisatie van inrichtende machten. Deze zouden wel moeten werken van onder uit, iets wat niet altijd het geval is. Sannen hekelde het direktieve optreden van de *Guimardstraat*, die alle scholen tot hetzelfde onderwijsproject wil herleiden.

Lucien Suykens (SP) probeerde zich voor te stellen hoe hij het onderwijs zou organiseren als er tabula rasa kon worden gemaakt. "De huidige maatschappij is multicultureel en pluriform, en het onderwijs zou dit moeten volgen. Alle gezindheden en overtuigingen zouden aan bod moeten kunnen komen, en dit is vandaag niet het geval. De overheid moet het onderwijs volledig betalen voor iedereen, zodat iedereen met dezelfde mogelijkheden kan vertrekken. Op het terrein is nettenvervaging al een tijdje bezig. Ouders kiezen tegenwoordig niet meer voor een net, maar voor een school. Ook de overheid draagt haar steentje bij aan dit proces, o.a. door de invoering van het eenheidstipe, de eindtermen en de niet-netgebonden inspectie."

Tijl Vereenooghe

(foto archief)

Uiteraard is de kwaliteit van het onderwijs voor alle betrokkenen de voornaamste doelstelling. De vraag is echter hoe een kwalitatieve meerwaarde kan bereikt worden in het onderwijs. Doet men dit via de promotie van een pluralistisch onderwijs, of net via onderwijs dat de vraag stelt naar diepte, zingeving en menselijke relevantie? Of zijn beide

grotere eenvormigheid in de leerplannen. De leerplannen, die een vertaling zijn van de door de overheid opgelegde eindtermen, zijn niet dezelfde voor de verschillende netten. Tegelijk waarschuwde de minister voor een mogelijke *eenheidsworst* in het onderwijs. De pedagogische vrijheid is volgens Vanderpoorten een rijkdom voor Vlaanderen.

DULCI IS VERHUISD NAAR DE TIENSESTRAAT

De 'nieuwe' Dulci

Maandag werd een nieuw hoofdstuk geschreven in de geschiedenis van een tipisch Leuvense fenomeen: de fakbars. Op dinsdag 30 januari sloten de deuren van de Dulci in de Dekenstraat immers definitief. Geen nood: op maandag 5 februari herrees een nagelnieuwe Dulci in de Tiensestraat. Weken werd er gewerkt om het voormalige kafee Krüger om te bouwen tot een moderne fakbar. Met resultaat, de heropening werd met een heuse feestweek gevierd.

Vorig jaar vierden de studenten economie nog uitgebreid het tienjarig bestaan van hun fakbar de Dulci. Toen wisten ze al dat het de laatste keer zou zijn dat een lustrum in het vertrouwde gebouw aan de Dekenstraat zou plaatsvinden. Van de universiteit hadden ze immers te horen gekregen dat ze vóór januari 2001 het gebouw dienden te verlaten.

LAWAAI

De problemen begonnen enkele jaren terug, toen een buurtbewoner systematisch klacht neerlegde wegens lawaaioverlast. De politie kon echter vaak niets anders vaststellen dan dat de Dulci alle normen naleefde. Ook een onafhankelijk geluidsonderzoek toonde dit aan: de lawaaihinder werd hoofd-

zakelijk veroorzaakt door voorbijrijdende auto's of mensen die op straat liepen en niet door de muziek van de Dulci. In totaal werden uiteindelijk slechts drie processen-verbaal opgesteld, de basis voor de buurtbewoner om een gerechtelijke procedure op te starten. Ook wendde hij zich met zijn klachten rechtstreeks tot de universiteit.

Aanvankelijk nam de Alma Mater het nog voor de Dulci op, later vreesde ze echter door aanhoudende klachten haar goede naam te verliezen. In de overeenkomst van de KU Leuven met de Dulci werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat de universiteit eenzijdig tot een definitieve sluiting van de fakbar zou kunnen overgaan. Van deze mogelijkheid maakte de universiteit dan ook gebruik om te bepalen dat de Dulci het pand vóór januari 2001 moest verlaten. De buurtbewoner had zijn doel bereikt; de inmiddels lopende gerechtelijke procedure werd dan ook geruisloos in een onderlinge overeenkomst beëindigd.

Maarten Himpe, fakbarverantwoordelijke van de Dulci, over de hele situatie: "Wij moeten hier in feite niet weg omdat we voor lawaaioverlast zorgen, maar door de aanhoudende klachten dreigde de unief in een slecht daglicht te komen. De KU Leuven had dan ook liever onze fakbar niet meer in haar gebouwen, wat wel begrijpelijk is vanuit het standpunt van de universiteit".

KRUGER

Vorig jaar gingen de fakbarbeheerders van de Dulci dan ook op zoek naar een nieuwe lokatie. Met de gespaarde winsten van de voorbije tien jaar konden de ekonomen een succesvol overnamebod doen op kafee Krüger. Oorspronkelijk was gepland om reeds na de kerstvakantie de fakbar in de Tiensestraat te openen. De oude Dulci mocht slechts tot 1 januari 2001 over haar oude lokatie beschikken.

Maarten hierover: "Omdat we op minder dan vijftig meter van een monument liggen, de toegangspoort tot het stadspark, gelden er bijkomende voorwaarden. De bouwvergunning liet dus wat langer op zich wachten dan gepland. Met de universiteit kwamen we overeen dat we nog één maand langer in het gebouw in de Dekenstraat mochten blijven".

De nieuwe Dulci wil in ieder geval problemen met de buurt vermijden en bij de verbouwingswerken werd er dan ook rekening gehouden met de ervaringen uit het verleden in de Dekenstraat. Zo werd de muur met de nabijgelegen woning degelijk geïsoleerd, werd bij de inkom in een sluisstelsel voorzien en kozen de verantwoordelijken voor driedubbel gelaagd glas. Op drukke avonden zullen stewards de medestudenten er met zachte hand op wijzen het wat rustiger aan te doen. Bovendien nodigt Ekonomika binnenkort alle

buurtbewoners uit om nader kennis te maken met de fakbar. Inbrekers krijgen het voortaan wat moeilijker: omdat de oude Dulci meermaals het slachtoffer was van inbraken investeerden de beheerders ook fors in inbraakbeveiliging.

TOEKOMST

Toen tijdens de zomermaanden de overname van de Krüger bekend raakte, hoorde je in de regionale pers heel wat dissonante geluiden over een populair volkskafee dat moest verdwijnen. Naast het vaste cliënteel verloren niet minder dan achttien verenigingen hun vertrouwde ontmoetingsplaats.

"De eerste dagen dat we hier met de verbouwingen bezig waren, zijn er wel een aantal stamgasten binnengelopen die ons allerlei verwijten naar het hoofd slingerden. Maar ondertussen hebben zowel de vaste klanten als de verenigingen opnieuw een vaste stek gevonden in één van de kafees aan het station", aldus Maarten.

Bedoeling van de fakbarverantwoordelijke is om de sfeer van de 'oude' Dulci verder te zetten, zij het op een nieuwe lokatie, in een nieuw decor. Of dit zal lukken is nog maar de vraag. Maarten: "De mensen die vroeger al kwamen, zullen blijven komen, maar we liggen nu langs een drukke straat en zullen waarschijnlijk ook - meer dan vroeger - andere studenten aantrekken".

Over een nieuwe bestemming voor het gebouw in de Dekenstraat heeft de universiteit nog geen beslissing genomen. Over een bestemming in de lijn van het vroegere gebruik is de KU Leuven echter formeel uitgesloten.

Wim Raeymaekers

“Waar moet ik die wasknijper nu nog steken?”

Teen, je bent nog geen geboren redenaar omdat je tien maal na elkaar korrekt de woorden ‘interfakultair welsprekendheidstornooi’ kan uitspreken. Het vereist creativiteit, een fijn taalgevoel en vooral veel zelfvertrouwen. Een verslag van een sterk staaltje Leuvens spreekgeweld.

Ruim driehonderd studenten waren afgezet naar het moderne gebouw van Groep T om zich te laten overmeesteren door hyperbolen, alliteraties en uitgebreide metaforen. Vorig jaar werd de jaarlijkse traditie eventjes onderbroken, maar het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) is er deze keer weliswaar op het nippertje - in geslaagd om acht kandidaten te vinden. Voor rechtstudenten en aspirant-advokaten is goed kunnen spreken een absolute noodzaak. Nochtans was het weeral een tijdje geleden sinds het VRG nog eens de hoofdprijs in de wacht had gesleept. Dit jaar stuurden ze drie kandidaten. De kringen hadden massaal gemobiliseerd om aanwezig te zijn als supporter. Dit was voor de kandidaten een hart onder de riem, zeker voor de jonge kandidaten. Meer dan de helft van de kandidaten kwam uit de eerste kandidatuur. Zij dongen alle-

(foto Sam Algoet)

maal naar een jury- en publieksprijs in de vorm van een Acco-boekenbon en een etentje in een trendy restaurant.

Schrijfster Brigitte Raskin trad op als juryvoorzitster. Naast haar zat rektor André Oosterlinck, die uiteindelijk toch aanwezig kon zijn. Verder was het politiek-komische duo Bracke & Crabbé aangekondigd. Siegfried stuurde echter zijn kat, dus moest Ben zich maar amuseren met senator Vincent Van Quickenborne. Dekaan Frans Vanistendael van de rechtsfaculteit, zorgde eveneens voor een “onafhankelijke” jurering. Minister van Staat en uitmuntend redenaar Mark Eyskens mocht natuurlijk niet ontbreken op het appel. Eerste schepen van Leuven, Carl De Vlies, werd ook uitgenodigd. De regels bleven ongewijzigd. In een eerste ronde treden de sprekers aan met een zelfgekozen onderwerp. De tweede ronde levert meestal de grootste veldslag op. Elke kandidaat moet binnen een bestek van vijf minuten een origineel betoog verzinnen dat drie elementen moet omvatten: een persoon, een voorwerp en een historisch tijdperk. Presentatie was in handen van nieuwslezer Wim De Vilder.

Johan Saerens van Ekonomika beet de spits af. Hij werd ingeleid door zijn eigen dekaan, Prof. Piet Vanden Abeele. Daarna werd er plaats gemaakt voor de eerste kandidaat. Johan schraapte de keel en opende

daarmee formeel het tornooi. Door een aaneenschakeling van zinnen, waarbij elke volgende zin een nuancering of relativering was van de vorige zin, zette hij het publiek steeds op het verkeerde been. Voor wie het taalspelletje doorhad, vormde dit een interessant gegeven, maar anderen werden toch liever onderhouden over een concreet onderwerp. In de tweede ronde wist Johan zich aardig uit de slag te trekken met de begrippen Bill Gates, een brooddoos en de Egyptische tijd, zonder echter hoge toppen te scheren.

De tweede kandidaat, Bart Briel, speelde thuis. Namens Industria zou hij het hebben over de vier basiskrachten van de fysica. In zijn betoog trachtte hij het publiek te overtuigen dat deze krachten noodzakelijk waren voor het bestaan van de wereld zelf. Het publiek onthield van zijn eerste ronde vooral zijn opvallend snorretje. In de tweede ronde verging het hem iets beter. Jo Lernout werd met een snowboard in de Romeinse Tijd geplaatst, wat toch een paar aparte invallen opleverde. Het publiek kon deze improvisatie wel smaken.

Voor Kristien Maes van Politika stond als enige vrouwelijke deelnemer heel wat op het spel. In de eerste ronde slaagde ze er met verve in om het publiek te imponeren. Via een overigens zedige striptease werden de voordelen van non-verbale communicatie gedemonstreerd. De tweede ronde verliep heel wat moeizamer. Wie bij de big bang begint om dan een vergelijking te maken tussen Laurent Désiré Kabila en Jezus Christus moet natuurlijk wel zeer sterk staan. Na twee minuten reeds sloeg de wanhoop toe omdat de inspiratie was uitgeput en er nog een voorwerp, een wasknijper, moest worden bijgefantaseerd. De drie minuten-grens kwam dan ook als een verlossing.

Wim Michielsens verdedigde als eerste kanner de kleuren van de Psychologische kring. Wie in zijn eerste zin het beeld van Geert Bourgeois oproept en daarna een pleidooi tegen het separatisme begint, dreigt natuurlijk zijn publiek onmiddellijk in slaap te wiegen. Sire, er zijn nog belgicisten, maar ze hebben hun welsprekendheid blijkbaar van uw prinszonen geleerd. Na deze uitzending voor derden gaf Wim eerlijk toe dat hij er even aan had gedacht naar Papoea Nieuw-Guinea te verhuizen. Hij kreeg dan ook Marianne Dupon, een aquarium en het Tweede Vatikaanse Konsilie op zijn bord. Grappen over potvissen bleven gelukkig achterwege.

SCEITEN

De VRG-troika werd meesterlijk ingeleid door rechtshistoricus Prof. Dirk Van den Auweele, een van de drijvende krachten achter het welsprekendheidstornooi. Hij verpakte de korte biografietjes van de kandidaten in een amusant verhaal. Ben Crabbé voelde zich haast bedreigd. Rechtsstudent Alexander De Vos straalde vooral een grote zelfverzekerdheid uit. Hij overliep de verschillende betekenissen van het begrip filter in onze maatschappij. Ook zijn improvisatieronde verliep vlekkeloos. In één vlotte beweging werd overgeschakeld van de Franse Revolutie over Bretellen tot Johan Museeuw. Het publiek nam er de lichtelijk West-Vlaamse tongval graag bij.

Wim Panis had het over “scheiten”, de kruising tussen schapen en geiten als symbool voor de technologische vooruitgang. Met enkele geslaagde referenties naar Mozes wist hij een solide verhaal te vertellen. In zijn tweede ronde maakte hij het misschien al te gortig door “De ontdekking van Amerika” voor te stellen als de nieuwste

roman van Brigitte Raskin en Herman Brusselmans die onder het pseudoniem Konigin Fabiola zouden schrijven.

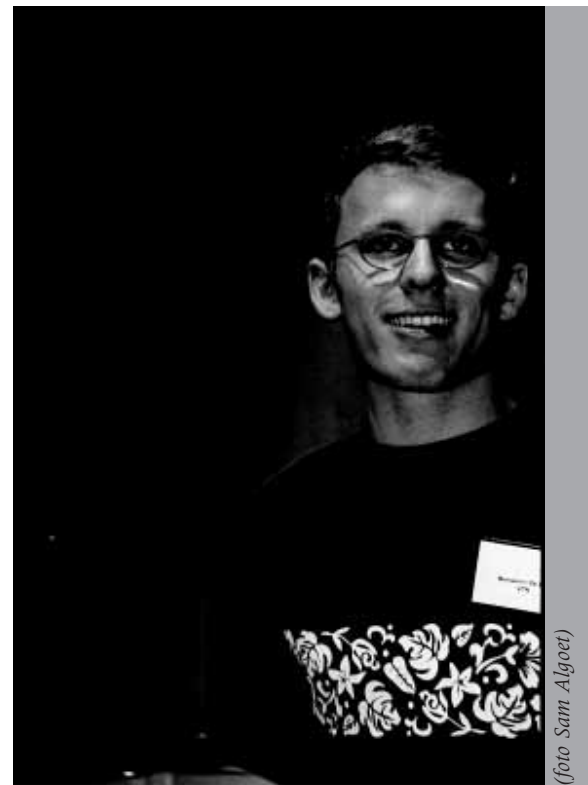
Robrecht Thiessen hield het in zijn rede bij algemene beschouwingen over de twintigste eeuw en de noodzaak van een multiculturele samenleving. Een goeie moraliserende les, maar niet echt boeiend. Zou de tweede ronde een creatievere Robrecht laten zien? Jammer genoeg kwam deze kandidaat wederom moeilijk op gang. Als gemeenschappelijk verband tussen Herman Brusselmans, een doedezak en de Tweede Wereldoorlog zag hij het begrip uithouding. Toen hij benadrukte dat je in een doedezak hoort te blazen, kwam bij de jongere geleding van de jury ook de effecten van uitvoerig *blowen* boven.

Benjamin De Boe ontkrachtte het beeld van de saaie en verlegen burgie. Hij werd ingeleid door professor-emeritus en VTK-maskotte “Theo”. Met veel vuur en vindingrijkheid vertelde Benjamin over zijn eigen relatieproblemen en zijn geheime liefdesverklaring voor zijn eigen grootmoeder. Lichtjes absurd, dat wel, maar wel goed voor een geslaagde eerste ronde. Augusto Pinochet werd plots het brein achter een eeuwenoude zwemvliezentraffiek over de Andes. Vooral omwille van zijn fantastische pointe over de uitvinding van het rolstoelwiel kreeg hij een daverend applaus.

IMPROVISATIE

Tijdens de pauze overlegde de vakjury en mocht het publiek via een stemformulier hun favoriete kandidaat kenbaar maken. Iedereen bleek het uiteindelijk eens te zijn. Met een grote meerderheid werd Benjamin De Boe uitgeroepen als winnaar. Kristien Maes eindigde tweede en Alexander De Vos derde. Benjamin mocht zijn prijzen in ontvangst nemen en zorgde meteen voor een perfecte uitsmijter van de avond. Hij sprak het publiek nog een laatste

maal toe en zei: “Wat mij nog het meest fier maakt, is dat er toch minstens acht studenten zijn waar de rektor naar luistert!” Een mooie afsluiter van een geslaagde avond waarbij misschien het Nederlands als wapen te vaak in de kast bleef staan.

(foto Sam Algoet)

We laten nog even Benjamin aan het woord. “Ik ga al drie jaar naar elke match van de Belgische Improvisatieliga (BIL) en verder mis ik geen enkele *Alles kan beter*, *Het Peulengaleis* of *In de gloria*. Dan krijg je automatisch zelf zin om het ook eens te proberen en daarom heb ik ook een paar workshops gevolgd.” Sinds dit jaar bestaat er binnen VTK ook een impro-groep (<http://impro.vtk.be/>). “We hebben helemaal niet de pretentie professioneel te zijn, maar we doen ons best. En of dat nu op training of op de planken is, we verzinnen wel wat.” Wat maakt je dan tot een goed spreker? “Motivatie is veel belangrijker dan een goed voorbereide tekst. Dat merk je zeker bij de *impro's*. Als je er zin in hebt en er volledig voor gaat, kan er weinig mislopen.”

Thomas Leys

Fietsenkontroles in Leuven

Vorig jaar werden 53 controles georganiseerd door onze goede vrienden, de wijkpolitie, en dit allemaal in het kader van het Fiets Aktie Plan (FAP). Doel van de actie: kijken of de fietsen waren uitgerust met een degelijke voor- en achterverlichting. En als toetje werd er voor de eerste keer actief op zoek gegaan naar de schurken die wij fietsendieven noemen.

Voor de goede zaak en misschien om de verveling wat tegen te gaan loopt deze campagne dit jaar verder. Tijdens een eerste, grote actie op de Tervuursevest werden 25 fietsers zonder voor- en/of achterlicht geverbaliseerd, de sukkelaars mochten afdokken met andere woorden. Deze actie werd gevolgd door een actie op het Damiaanplein en daar schoten nog meer mensen de hoofdprijs af, 51 namelijk. Al deze acties hebben echter wel degelijk het gewenste gevolg. Steeds meer fietsers rijden met licht. Heel wat bestuurders dragen bovendien reflecterende kledij of gebruiken extra laserlichtjes op batterij.

Maar ook de acties tegen fietsendieven worden dit jaar voortgezet. Meer dan 20000 nummers van gegraveerde fietsen zitten in een draagbare computer, evenals 2000 nummers van gestolen fietsen. Met deze draagbare computer gaat de politie de baan op om na te gaan of een bepaalde fiets en bestuurder wel bij elkaar horen. Tot nu toe zijn er al negen fietsers betrapt die met een gestolen fiets reden en naar het schijnt kan de politie daar niet mee lachen. Dit jaar wordt de strijd tegen de fietsendieven opgevoerd, maar hiervoor heeft de politie de hulp van de burger nodig. Een eerste vereiste is dat zoveel mogelijk fietsers hun rijwiel laten graveren. De nummers en de gegevens van de eigenaars worden dadelijk ingevoerd in de computer. Het is uiteraard ook belangrijk zo snel mogelijk aangifte te doen als uw stalen ros gestolen wordt.

Omdat een gewaarschuwd man er twee waard is en dus hopelijk rijdt met een fiets die in orde is, geven we een overzicht van de geplande acties tijdens de volgende weken: maandag 12 februari, 's avonds op de ring en in het centrum van de stad donderdag 15 februari, 's morgens, Naamsesteenweg maandag 19 februari, 's morgens, Naamsesteenweg maandag 19 februari, 's avonds op de ring en in het centrum van de stad dinsdag 20 februari, 's morgens, Aarschotsesteenweg donderdag 22 februari, 's morgens, Eenmeilaan.

(kd)

info: wijkpolitie, Grote markt 8, tel: 016/21.19.00, e-mail: wijkkoördinator@leuven.be.
depo: <http://www.kuleuven.ac.be/dsv/studvoor/depo.htm>, e-mail: depo@dsv.kuleuven.ac.be.

“Voor de boeren is het een kwestie van leven of dood”

Folang men het probleem van de arme bodems in Afrika niet oplost, zullen vele Afrikanen honger lijden. Overtuigd van deze stelling zocht professor Pedro Sanchez manieren om bodemonderzoek toe te passen op het veld en de bureaucratische rompslomp te omzeilen. Op 2 februari ontving deze Amerikaan van Cubaanse afkomst een eredoctoraat van de KU Leuven, omwille van zijn wetenschappelijke verwezenlijkingen, maar nog meer omwille van zijn impact op de voedselzekerheid in talloze ontwikkelingslanden.

Sanchez is directeur-generaal van het International Centre for research in Agroforestry (ICRAF), een van de centra binnen een netwerk dat internationaal agrarisch onderzoek steunt. ICRAF doet onderzoek naar nieuwe ekologisch verantwoorde én duurzame landbouwsystemen, technieken die oplossingen kunnen bieden voor de voedselproblematiek in Afrika, Latijns-Amerika en Azië. Op dit ogenblik werkt Sanchez vooral in Afrika, waar hij in samenwerking met de lokale bevolking de bodemvruchtbaarheid met eenvoudige middelen tracht te verbeteren.

Pedro Sanchez: «In Afrika hebben we ontdekt dat bodemvruchtbaarheidsproblemen oorzaak nummer één zijn van honger en armoede. De bodems daar waren oorspronkelijk vruchtbaar maar zijn uitgeput doordat men keer op keer gewassen oogst zonder nieuwe voedingselementen aan de grond toe te voegen door bemesting. Als je de bodemvruchtbaarheid niet aanpakt, zal er niets veranderen in Afrika.»

Veto: Hoe kan je de bodemvruchtbaarheid in Afrika verbeteren?

Sanchez: «Normaal gezien gebruik je algemene meststoffen om deze problemen op te lossen, maar deze kosten twee tot vier keer zo veel in Afrika als in Europa. Een alternatief daarvoor vonden we in de peulvruchtbomen, die enorme hoeveelheden nitraten uit de lucht halen: 200 kilo nitraten per hektare per jaar. Die worden opgeslagen in het gebladerte om dan de grond te verrijken. De resultaten zijn vergelijkbaar met wat de Belgische boer zou verwachten van zijn meststoffen. Een andere techniek is gebaseerd op het gebruik van de *Thitonia Diversifolia*, een kruipplant die een enorme capaciteit heeft om voeding uit de bodem te halen. Boeren knippen die en verspreiden hem over hun velden. Ekologisch gezien biedt deze plant een groot voordeel ten opzichte van chemische meststoffen.»

Ekologisch

Veto: Kunnen dergelijke technieken de chemische meststoffen volledig vervangen?

Sanchez: «Neen, we zoeken een combinatie van organische en chemische middelen. Fosfaattekorten los je niet op met organische middelen. Ook hier kunnen Afrikanen echter zelfvoorzienend werken. In Oost- en Zuid-Afrika vinden we kleine concentraties rotsfosfaten, die voor de meststoffenindustrie te kleinschalig zijn om te ontginnen. Deze rotsfosfaten kunnen echter wel verwerkt worden tot een hoogwaardige chemische meststof door ze lokaal te exploiteren. Deze werkwijze is ook voordelig op ekologisch vlak, want het maken van superfosfaten is zeer vervuulend.»

Veto: Wat zijn tot nog toe de resultaten van de projecten in Afrika?

Sanchez: «Op dit ogenblik praten we in Oost- en Zuid-Afrika over sifers die elke dag veranderen. We helpen nu zo'n 50 000 boeren. Vermenigvuldig dit met zes tot acht voor de hele familie en we praten over een kwart miljoen mensen die voedselzekerheid hebben: ze kennen geen hongersnoden meer. Wat is een

kwart miljoen mensen echter als er nog 200 miljoen mensen geen voedselzekerheid hebben? De grote uitdaging is dus: hoe helpen we als we achter ons cijfer drie nullen moeten plaatsen? Dat is iets wat ICRAF alleen niet kan doen. De vraag is hoe we moeten samenwerken met ontwikkelingsamewerkers, NGO's, wie dan ook.»

Veto: Hoe betreft u de lokale bevolking in de projecten?

Sanchez: «Wij gaan naar de lokale gemeenschappen om te vragen waar de problemen liggen. De boeren zeggen dan dingen als: de

zijn misschien Singapore, Hongkong en oliestaten in de Golf. Alle andere landen hebben het via de landbouw moeten doen. Dus verwachten dat je die stap kan overslaan omdat landbouw iets ouderwets is en van een vorige generatie, is dom. Als je kijkt naar het machtigste land ter wereld, de Verenigde Staten, dan zie je dat landbouw nog steeds een zeer groot deel van de economie inneemt. De Verenigde Staten zouden ineens instorten zonder landbouw.»

Veto: Waarom willen Afrikaanse leiders die stap zo graag overslaan?

(foto Jeroen Op de Beeck)

bodem is moe en de opbrengst is laag. Wij vertalen dat, want geen enkele boer gaat ons vertellen dat hij een fosfaatfixatieprobleem heeft. Door onderzoek, maar ook de ideeën van de boeren, ontwikkelen we bepaalde technieken. De boeren implementeren de technieken dan zelf rechtstreeks op het veld. Achteraf evalueren we samen met de boeren of ze aanslaan of niet. De lokale bevolking is erg geïnteresseerd en enthousiast: voor hen is het immers een kwestie van leven of dood.»

Veto: Hoe verloopt de samenwerking met Afrikaanse regeringen?

Sanchez: «Ze denken niet allemaal zo: de president van Uganda beseft bijvoorbeeld zeer goed dat hij eerst de landbouw moet moderniseren. Velen hebben echter andere prioriteiten. Ook een gebrek aan kennis en informatie hindert menig land. Beleidsmensen en economen zouden hen moeten vertellen dat het zo niet werkt. Sommigen vinden het ook slijk om een geïndustrialiseerd land te zijn. Bloemen exporteren, toeristen aantrekken: lovely. Maar kijk naar Zuid-Oost-Azië: dertig jaar geleden waren Kenia en Uganda er beter aan toe dan Maleisië, Indone-

«Het gaat hier over achthonderd miljoen mensen in Afrika en Zuid-Azië die honger hebben, terwijl we in overvloed leven. Als mens kan je moreel niet aksepteren dat anderen zo moeten leven»

Sanchez: «In het algemeen zijn Afrikaanse regeringen — onterecht — van mening dat landbouw een stap is die ze kunnen overslaan. Hoe haal je die landen echter uit de vicieuze cirkel van honger? Economische groei. Wat is de motor van economische groei? Landbouw. Zo is het altijd gegaan. De enige uitzonderingen hierop

sië en de Filipijnen. Nu kennen deze landen een grotere welvaart omdat ze respect hebben voor landbouw en in onderzoek investeren.»

Veto: Welke rol is hier weggelegd voor de Wereldbank?

Sanchez: «De Wereldbank en andere grote instituten zouden de regering moeten

beïnvloeden. Zij hebben veel meer politieke invloed dan wij als wetenschappers in de trant van: 'Als je dit niet doet, geven we geen geld'. Het gaat hier over achthonderd miljoen mensen in Afrika en Zuid-Azië die honger hebben, terwijl we in overvloed leven. Als mens kan je moreel niet aksepteren dat anderen zo moeten leven. En ik ben ervan overtuigd dat er oplossingen zijn. Zeker in Afrika. Binnen tien jaar zitten we hier terug en zeggen we: 'Weet je nog over welke problemen we het toen hadden?'

Veto: Waarom slaagt de Wereldbank er niet in om ontwikkelingslanden echt te helpen?

Sanchez: «It's so damn burocratic.. Met de basisideologie zit het wel goed en ik denk ook wel dat de ontwikkelingslanden genoeg te zeggen hebben binnen de Bank, maar ze moeten een pak efficiënter worden. Een aantal jaar geleden kregen wij genoeg van al dat gepraat en begonnen we gewoon iets concreets te doen. Vervolgens gingen we naar de Bank en zeiden we: 'Hé jongens, we denken dat we hier iets belangrijks hebben'. Ze vroegen of het opbracht en wij konden een economische analyse voorleggen. En dan zeiden ze: 'Hoe komt het dan dat niemand dit ooit gedaan heeft?' Ik had zin om die persoon een mep te verkopen (lacht). De arrogantie!»

Veto: Nemen Westerse landen hun verantwoordelijkheid genoeg op in ontwikkelingslanden?

Sanchez: «Sommige wel, sommige niet. De Scandinavische landen doen het vrij goed. Een aantal West-Europese landen, waaronder Nederland, ook. Aan de andere kant vind ik dat de Verenigde Staten hun verantwoordelijkheid niet opnemen. Het deel van het bruto nationaal produkt dat naar ontwikkelingsamenwerking gaat is bijzonder klein, misschien omdat Afrika voor de Amerikanen ver van hun bed ligt. België werkt niet erg effectief. Ontwikkelingsamenwerking opsplitsen in drie delen: doen die organisaties het dan voor de regio's van België of voor de ontwikkelingslanden? Als ik een burger in België was, zou ik er iets aan proberen te doen, door mijn stemgedrag of iets dergelijks.»

Verliefd

Veto: U hebt in verschillende continenten gewerkt: Azië, Zuid-Amerika en Afrika. Zijn er verschillen in het werk als wetenschapper tussen de verschillende landen?

Sanchez: «Je wordt het meest geapprecieerd in gebieden waar de landbouw het belangrijkste is. Afrikanen zijn onzettend hard bereid om dingen uit te proberen terwijl ze de facto hun hele familie op het spel zetten. Maar het gaat om een fundamentele kwestie: voedselzekerheid. Ik ben zelf Latijns-Amerikaans, dus ik ben zeer verwant met de mensen in Latijns-Amerika: ik spreek Spaans en Portugees, ik ken de mensen, begrijp hun grappen. Werken in Latijns-Amerika is vergelijkbaar met werken in Afrika: de mensen zijn extravert en hebben dezelfde basiswaarden. In Azië ligt het anders: de mensen zijn uiterst beleefd, zeggen nooit neen, dus je moet anders te werk gaan om uit te vinden wat ze echt willen.»

Veto: Waarom heeft u voor dit vak gekozen?

Sanchez: «Mijn vader verkocht meststoffen in Cuba en we hadden een boerderij. Ik hield er van om met hem mee te gaan en hield altijd al van bodems. Toen ik aan de universiteit mijn eerste cursus bodemkunde kreeg, vond ik dat geweldig. Mijn persoonlijk plan was om na mijn diploma in Cornell terug te keren naar Cuba en in de zaak van mijn vader te stappen, maar mijn vader verloor alles toen Castro aan de macht kwam. Dus dat was niet langer een optie. Toen dacht ik: misschien kan ik bodems gebruiken, maar dan voor andere redenen. Ik werd een idealist, maar ik ben ook nog steeds verliefd op bodemkunde.»

Loes Geuens
Jef Naudts

Wijs omgaan met intelligentie

Op het patroonsfeest van de KU Leuven werd professor Robert J. Sternberg met een eredoctoraat bedacht. Zijn verdienste is een grote en betekenisvolle bijdrage tot een beter inzicht in de aard van de academische en praktische intelligentie van de mens. Daarenboven heeft zijn werk een aantoonbare praktische betekenis voor het onderwijs en het leven van de mens in het algemeen.

Veto: *Hoe definieert u succesvolle intelligentie?*

Robert Sternberg: «Voor mij is succesvolle intelligentie de mogelijkheid om succes te hebben in je leven in overeenstemming met je persoonlijke standaarden binnen je eigen socio-kulturele context. Iedereen heeft namelijk een eigen definitie van succes. Het gaat om het bereiken van wat je wil, of je nu dokter, jurist of huismoeder bent. Wat mij betreft mag je tien mensen met een bijl ombrengen. Dat is behoorlijk gestoord, maar het blijft je eigen definitie van succes. Welke de redenen voor die keuze zijn — zoals geld, status, macht — doen er niet toe; zolang ze voor jou maar belangrijk zijn.»

Veto: *Zijn dat redenen die er vooral in de Westerse wereld toe doen?*

Sternberg: «Voor sommige mensen in elk geval. Sommige mensen verdienen heel veel geld, anderen leven eerder bescheiden. Het doet er pas toe als dat belangrijk is voor jou als persoon. Een van de redenen waarom jongeren trouwens naar de universiteit gaan, is om uit te zoeken wat nu precies belangrijk is voor hen zelf. Hopelijk is dat niet alleen succes, maar ook waarden waarin je rotsvast gelooft. Voor sommigen is dat een geloof in God.»

FRUSTRATIE

Veto: *Hoe bent u tot dit concept van succesvolle intelligentie gekomen?*

Sternberg: «Ik was al lang geïnteresseerd in intelligentie: mijn eindwerk handelde over het geheugen en vrije herinnering. Maar toen

ik als professor begon te werken, merkte ik iets op bij intelligente studenten in de klas: ze zin van het woord: ze skoren heel goede punten, analyseren, bekritisieren anderen, maar het mankeert hen aan eigen ideeën. En als ze dan al goede ideeën hebben, kunnen ze niemand overtuigen om er vijf minuten naar te luisteren. Je kent dat wel: de *loser* bij wie iedereen spontaan het lokaal verlaat. Dat is nogal een frustrerende toestand voor hen. Het was dus niet zozeer door onderzoek, maar door mijn ervaring als professor dat ik tot de konklusie kwam dat er drie soorten 'kunnen' zijn die elk hun

bijdrage leveren aan succesvolle intelligentie. Zowel het analytisch, creatief en praktisch element zijn op hun eigen manier belangrijk. Scholen en universiteiten hechten nog steeds veel belang aan het traditionele analytische element. Maar volgens mij is er meer nodig dan een louter academisch kunnen om te slagen, om succes te hebben. Zo kwam ik tot het idee van succesvolle intelligentie. Dat de kontekst en je eigen standaarden er toe doen, heb ik tot mijn eigen scha en schande ondervonden. Toen ik een klein jongetje was, scoorde ik absoluut niet goed op school. Gevolg was dat zowel leraren als ik zelf niet veel van mij verwachtten. Zij waren gelukkig dat ik 'maar' deed wat ik kon. Ik was gelukkig dat zij gelukkig waren. Iedereen was gelukkig. Tot op de dag dat ik

Sternberg: «Wel, daar zijn we mee bezig. We hebben verschillende projekten lopen in scholen om de theorie van succesvolle intelligentie te implementeren. Nadruk daar ligt opnieuw bij het stimuleren van creatieve en praktische mogelijkheden. Daarnaast hebben we ook een *projekje* lopen over wijsheid. Je kunt dan wel kinderen succesvol-intelligent maken, maar daarom zijn ze niet wijs. Kijk maar naar onze huidige wereldleiders — om er één in het bijzonder niet te noemen (Bush Junior, nvdv). Zij zijn bij uitstek succesvol-intelligent: ze krijgen precies wat ze willen. Wijsheid hebben ze echter niet in pacht omdat ze hun succesvolle intelligentie niet gebruiken voor het algemeen goed, voor menselijke en konstitutionele belangen. Ons doel is dus

petitief kunnen zijn bij voorbaat uitschakelen op grond van een willekeurig concept?»

Veto: *Vindt u het terecht dat u dit eredoctoraat ontvangt van de KU Leuven?*

Sternberg: «Tja, wat is nu het gepaste antwoord? Ik zeg altijd tegen de groep van mensen met wie ik samenwerk — want het gaat steeds om teamwork met een groot aantal mensen — dat je soms wint en soms verliest. Deze keer hebben we gewonnen terwijl er mensen zijn die veel harder werken en toch verloren hebben. Het enige wat je hoopt is dat je, door de band genomen, krijgt wat je verdient. Het is geen kwestie van *fairness*; ik kan zo zeven mensen opnoemen die meer recht hebben op dit eredoctoraat. Wellicht zijn er zelfs zeventuizend. Het is gewoon belangrijk dat

je realiseert dat je succes van vandaag niet wil zeggen dat je voor de rest van je leven gehonoreerd wordt - ook al hoop je dat. Die eredoktoraten en zo, dat mag niet de reden zijn waarom je je werk doet. Want op een bepaald moment krijg je er geen meer en gaan de dingen zo *damn badly*; maar dan kan je toch moeilijk stoppen met je levenswerk?»

DIERTJE

Veto: *Wat denkt u van het feit dat Jan met de pet geen benul heeft van uw werk, maar wel dweept met theorieën als emotionele intelligentie?*

Sternberg: «Wel het moet gezegd: Goldman (de auteur van het werk over emotionele intelligentie, nvdv.) is in elk geval meer succesvol-intelligent dan ik. Maar op de vraag waarom hij meer impakt heeft

(foto Joost Helsens)

bij een leraar in de klas kwam die wel veel van me eiste. Mijn verwachtingen aan mezelf veranderden toen door in een andere kontekst terecht te komen.»

Veto: *Is het huidige westerse onderwijssysteem dan fout door zoveel nadruk te leggen op het academische?*

Sternberg: «Het is niet fout van de universiteiten om de klemtoon te leggen op het academische aspect, het is gewoon niet voldoende.

Het is nu eenmaal noodzakelijk dat je een aantal dingen onthoudt — encyclopedische kennis is noodzakelijk — en dat je die kunt analyseren.

Dit wil echter niet zeggen dat daarmee de kous af is. En daar zit de fout nu net: universiteiten stoppen bij het academische, analytische deel. Ze vergeten dat het maar een deeltje betreft van het grotere geheel.»

REVOLUTIE

Veto: *Als praktische konsekventie van uw theorie zou dus het complete onderwijssysteem moeten veranderen. Is dat wel haalbaar?*

om scholen te creëren waar kinderen niet alleen succesvol-intelligent worden, maar waar evengoed een mentaliteit heerst die tot wijsheid leidt. Je moet kinderen namelijk ook aanleren om bekommerd te zijn over anderen hun welzijn.»

Veto: *U stelde tijdens uw lezing dat het huidige concept van intelligentie leidt tot discriminatie.*

Sternberg: «Zowel religie, het kastensysteem als dit concept van intelligentie leidt tot discriminatie — en niet alleen in de Verenigde Staten. Aan de hand van analytische, academische intelligentie worden mensen namelijk gestratificeerd, de bevolking wordt in laagjes ingedeeld naarmate ze meer of minder aan dit vooropgestelde concept voldoet. Wie academisch intelligent is, past bij het beeld dat de maatschappij over de *goede burger* ophangt. De rest past niet in dat plaatje. Dat die stratifikatie gebeurt aan de hand van academische intelligentie is pure willekeur. Je kan evengoed zeggen dat mensen die groot zijn er meer toe doen dan kleine mensen.»

Veto: *Het gangbare idee over intelligentie bestendigt de huidige stratifikatie, in tegenstelling tot succesvolle intelligentie. Bestempelt u uw concept van succesvolle intelligentie als revolutionair?*

Sternberg: «Wel, het huidige concept is slecht voor de mens en voor de maatschappij. De maatschappij heeft er toch geen baat bij om mensen die je wel als succesvol-intelligent kan beschouwen, links te laten liggen? Kijk: de maatschappij is wereldwijd zeer competitief. Waarom zou je dan mensen die kom-

met zijn maatschappijtheorie blijf ik het antwoord schuldig. Misschien hebben mensen op dit moment meer nood aan een concept als emotionele intelligentie en weet hij daar beter op in te spelen. Ach, je kan je altijd blijven blindstaren op mensen die meer succes hebben, maar daar geraak je geen stap verder mee. Net zoals neerkijken op mensen die het niet zo goed doen geen zoden aan de dijk brengt. Ik blijf er bij dat je best kijkt naar jezelf, naar je eigen mogelijkheden en je doelstellingen. Kijk, ik ben eenenvijftig en doorgaans vind ik dat al bij al het leven goed is voor me.»

«Het enige dat ik voor mezelf nu nog voorop stel, is het onderwijssysteem verbeteren: zowel wat er gedoceerd wordt als de manier waarop. Verder hoop ik dat ik enige impakt zal gehad hebben op de wetenschap. Theorieën als emotionele intelligentie mogen dan wel heel populair zijn, maar niemand weet of er binnen nu en tien jaar nog iemand over praat. Die vraag wordt altijd beantwoord na je dood. Misschien moet ik dan even terug komen als dier om te zien of iemand nog bezig is met succesvolle intelligentie.»

Marie-Anne Dedeurwaerdere
Joachim Leysens

«Ik kan zo zeven mensen opnoemen die meer recht hebben op dit eredoctoraat»

“Mensen nemen liever een pil dan gezonder te gaan leven”

Steeds meer mensen sterven de dag van vandaag aan hart- en vaatziekten omdat ze te ongezond eten, te weinig bewegen en te veel roken. De Amerikaanse professor Elisabeth Nabel verricht op dit gebied al jaren onderzoek en behaalde daarmee vooruitstrevende resultaten. Daarom kreeg zij op 2 februari een eredoctoraat.

Professor Elisabeth Nabel is *Scientific Director Clinical Research* aan het *National Heart, Lung and Blood Institute* van de befaamde *National Institutes of Health* (NIH) te Bethesda in de Verenigde Staten. Binnen het domein van de vasculaire biologie verrichtte ze pionierswerk bij het onderzoek naar en de optimalisatie van genterapiestrategieën: een therapievorm voor onder meer de behandeling van hart- en vaatziekten. Zij slaagde er als eerste in om virale gentransfer in de bloedvatwand succesvol toe te passen.

Elisabeth Nabel: «Mijn onderzoek situeert zich op het domein van de moleculaire genetica, het gebied van de geneeskunde waarin we onze kennis over genen gebruiken om nieuwe therapieën voor patiënten te ontwikkelen. De bedoeling is om genen in onze sellen te gebruiken om proteïnen aan te maken, proteïnen die ons lichaam constant aanmaakt om ziektes te genezen. Via onze kennis van de genetische opbouw van proteïnes kunnen nieuwe therapieën ontwikkeld worden om ziektes zoals hartaandoeningen, kankers of diabetes te genezen.»

CHOLESTEROL

«Mijn onderzoek spitst zich toe op hart- en vaatziekten. We proberen te ontwikkelen dat je via kateters, die normaal gebruikt wor-

den om bij bloedvaatziekten een diagnose te stellen, nieuwe seieigenschappen in de bloedvaatsellen kunt introduceren om de ziekte te genezen. Je kunt elk deel van het lichaam via de bloedvaten betreden. Je kunt dus een kateter gebruiken om weefsels en organen

te betreden en een nieuw gen in dat deel van het lichaam te introduceren zonder operatie.»

Veto: *Worden uw onderzoeksresultaten al in de praktijk gebruikt?*

Nabel: «Momenteel nog niet. Deze ideeën werden tien jaar geleden voor het eerst getest en van de konsepten wordt nu in een aantal klinische experimenten bij patiënten de invloed getest op angiogenese — de groei van nieuwe bloedvaten —, bijvoorbeeld in het hart na een hartaanval of in het been bij een obstructie van de liesslagader.»

Veto: *Er zijn verschillende toepassingen voor genterapie. Welke zijn volgens u de meest interessante?*

Nabel: «Degene die het grootste aantal mensen helpen; dat is de reden waarom we dit konsept ontwikkeld hebben. Hart- en vaatziekten zijn op dit moment doodsoorzaak nummer één. Als we dit proces kunnen gebruiken om de ontwikkeling van verstoppingen in de bloedvaten te voorkomen, om bestaande verstoppingen te behandelen zodat ze niet groter worden of om complicaties te vermijden, is dat voor mij de meest interessante toepassing. Er zijn andere mogelijke toepassingen die zeer interessant kunnen zijn vanuit biologisch standpunt. Sommige hiervan kunnen ook goed zijn. Wij zijn echter begonnen met als doel het helpen van grote groepen mensen.»

Veto: *Omdat hart- en vaatziekten doodsoorzaak nummer één zijn, wordt er veel geld geïnvesteerd in onderzoek. Vindt u niet dat de maatschappij zich eerder moet focussen op preventie?*

Nabel: «Er bestaat geen twijfel over dat we in onze westerse, welvarende gemeenschap leefgewoonten hebben die niet gezond zijn. We kennen zeer goed de risikofactoren van hartziekten: roken, hoge bloeddruk en -cholesterol, diabetes. Vooral in de Verenigde Staten wordt overgewicht meer en meer een algemeen probleem, wat leidt tot diabetes en vervolgens tot hart- en vaatziekten. Ik ben

het ermee eens dat onze inspanningen zich moeten richten op preventie. Hartziekten vermijden impliceert echter het veranderen van gewoontes en levensstijlen. Het gedrag van mensen veranderen is een van de moeilijkste dingen die er zijn. Mensen nemen liever een pil zodat ze kunnen blijven roken en vet eten. We moeten dus realistisch zijn. In die gevallen waarin mensen hartproblemen ontwikkelen, hebben we secundaire interventies nodig.»

Veto: *Leeft u zelf gezond?*

Nabel: «Ik probeer het. Als cardioloog moet je een voorbeeld stellen voor je patiënten. Ik heb thuis een loopband en ik probeer drie of vier keer per week minstens dertig minuten te joggen. Ik rook niet en ik probeer gezond voedsel te eten. Ik blijf echter wel een

paar ongezonde dingen eten. Mijn grootmoeder zei immers altijd: “Als je met room en boter kookt, smaakt alles goed.”»

Veto: *Sommige mensen zeggen dat een topresearcher niet genoeg tijd heeft om een goede leraar of een goede dokter te zijn.*

Nabel: «We weten allemaal dat er maar vierentwintig uren in een dag zijn en dat je in die vierentwintig uren maar een aantal dingen kunt doen. Het is waar dat je om in een domein te slagen zeer gemotiveerd en gedreven moet zijn. Soms betekent dat dat je veel tijd in dat domein moet investeren. Ik vind dat het voor dokters, en dan vooral dokters die in academische centra of universitaire ziekenhuizen werken, zeer belangrijk is om niet alleen uitmuntend te zijn in onderzoek, maar ook om een goede leraar of clinicus te zijn. Eén manier om dat te bereiken is af te wisselen tussen verschillende activiteiten op diverse momenten in je leven. Voor mij is dat een van de mooie dingen aan geneeskunde, dat het je de gelegenheid geeft om veel interessante dingen te doen gedurende je carrière.»

«Ik heb aan het begin van mijn loopbaan veel klinisch werk gedaan en veel patiënten verzorgd. Ik was onder de indruk van degenen die bleven terugkomen voor vasculaire behandelingen. Dankzij die ervaring was ik gedreven om een behandeling voor hun ziekte te vinden. Na de geboorte van mijn kinderen ben ik overgestapt op onderzoek omdat het werkschema me beter uitkwam. Een paar jaar geleden had ik de gelegenheid om hoofd cardiologie te worden aan de universiteit van Michigan en was ik verantwoordelijk voor het opleiden van geneeskundestudenten en -assistenten. Ik genoot daar enorm van omdat ik me uit mijn studententijd herinnerde hoe belangrijk het is om goede leraren en mentoren te hebben. Aan het NIH ben ik verantwoordelijk voor het onderzoek. Ik geef nog wel les, maar zie geen patiënten meer en dat mis ik heel erg.»

Veto: *Wat is uw connectie met de KU Leuven?*

Nabel: «Dokter Desire Collen (diensthooft van de afdeling moleculaire en vasculaire biologie en beheerder van het Collen Research Fund, sf, hvh) vroeg me een vijftal jaren geleden om, samen met mijn echtgenoot, in het eksterne adviescomité voor zijn programma voor transgene technologie en genterapie te zetelen. Om de twee jaar komen we naar Leuven om het programma te evalueren en advies uitbrengen. We zijn dus al een paar keer in Leuven geweest. Het voelt ondertussen aan als een tweede thuis.»

AIDS

Veto: *Uw echtgenoot is ook dokter. Waar houdt hij zich mee bezig?*

Nabel: «Mijn man is viroloog en immunoloog. Op dit moment leidt hij het vaccinonderzoekcentrum aan het NIH. Hun doel is het ontwikkelen van een aidsvaccin. Het NIH richtte dit onderzoekcentrum op als antwoord aan president Clinton, die in 1995 beloofde dat er binnen de tien jaar een aidsvaccin zou zijn. Een van de redenen waarom we van de universiteit van Michigan naar het NIH verhuisd zijn, is dat hij dit programma kon ontwikkelen. Ik vond dit zeer belangrijk omdat ik als arts sterk geloof in het grote probleem dat aidsinfecties over de hele wereld vormen. In Afrika zou een derde van de bevolking met aids besmet zijn. Veel derde wereldlanden kunnen zich geen medicijnen voor HIV veroorloven. Publiek onderwijs werkt slechts tot op een zekere hoogte:

er worden meer en meer seropositieve baby's geboren. Dé behandeling bij uitsteking om hier te helpen is een vaccin.»

Veto: *De presidentsverkiezingen in Amerika waren de laatste maanden constant in het nieuws. Sociale zekerheid was een van de belangrijkste onderwerpen in de campagnes. Wat is uw mening hierover?*

Nabel: «De presidentsverkiezingen waren zeer interessant. Ik woon nu in Washington DC, het hart van de politiek in de Verenigde Staten, en ik ben ook werknemer van de federale overheid. Ik heb geleerd om *bipartisan* te zijn. Toen ik in Michigan woonde, verzorgde ik veel mensen die in de auto-industrie werkten. Ik was voor de vakbonden omdat ik vond dat zij de mensen hielpen en beschermden. Nu ik in Washington woon, ben ik voor beide partijen. Hiermee bedoel ik niet dat ik geen sterke overtuigingen over kwesties heb. Ik heb echter geleerd dat je, om effectief als werknemer van de Amerikaanse overheid te fungeren, met mensen uit verschillende politieke hoeken moet kunnen werken. Je moet een consensus kunnen bereiken en hen overtuigen om met jou aan belangrijke kwesties te werken.»

«Wat de sociale zekerheid betreft, die werd in het midden van de jaren zestig gecreëerd in de context van andere grote sociale programma's zoals *medicaid* — gratis gezondheidszorg voor armen — en *medicare* — gratis gezondheidszorg voor mensen ouder dan 65. Een van de grote tragedies van ons land is dat we geen gesocialiseerde gezondheidszorg hebben. Sociale zekerheid moest een programma worden waarbij je geld betaalt zolang je betaald werk hebt en het opneemt wanneer je met pensioen bent. Mijn generatie is de eerste die sociale zekerheid betaalt, mijn ouders hun generatie is de eerste die het opneemt. De meeste mensen van mijn generatie vrezen dat ze gedurende vele jaren gezondheidszorg zullen moeten betalen zonder het ooit te kunnen opnemen. Men kan hierover kwaad zijn en zeggen dat het niet eerlijk is, of men kan er filosofisch over zijn en zeggen: “We hebben geld betaald om onze ouders, zonder wie we hier niet zouden zijn, te onderhouden. Als wij onze kinderen goed opvoeden, zullen zij ons misschien ook wel onderhouden.”»

Heidi Van Hout
Stijn Festrtaets

Foto's Jeroen Op de Beeck

“Star Wars is technologisch gezien nutteloos”

Fe kan je afvragen of Paul Kennedy nog wel een historicus in de strikte zin van het woord is. Hij slaagt er immers in om historische, politieke en economische wetenschappen met elkaar te vervlechten en daarbij ook nog een perspectief op de toekomst te bieden. Paul Kennedy is duidelijk geen vakidoot. Het eredoctoraat van de KU Leuven kan je dus moeilijk onverdiend noemen.

Deze naar de Verenigde Staten uitgeweken Brit is de belangrijkste eksponent van de nieuwe diplomatieke geschiedenis. Deze strekking bestrijkt vooral de sociaal-economische en mentale structuren achter het diplomatieke steekspel. Een paar van zijn belangrijkste werken zijn *The Rise of the Anglo-German Antagonism, 1860-1914*, *The Rise and Fall of the Great powers: economic change and military conflict from 1500 to 2000* en tenslotte *Preparing for the Twenty-First Century*.

Veto: *U legt steeds de nadruk op het feit dat een land zijn status van grootmacht altijd te danken heeft aan zijn economische positie. Hoe moeten we dat zien?*

Paul Kennedy: «Simpel gezegd betekent het dat een grootmacht niet sterk kan zijn zonder een goede economie. Dit is natuurlijk mooi meegenomen, maar dat wil nog niet meteen zeggen dat een bepaald land een grootmacht is. Een land wordt pas een grootmacht als het een groot deel van zijn economische welvarendheid gebruikt om een sterk militair apparaat op te bouwen. In *The Rise and Fall of the Great Powers: Economic Change and Military Conflict from 1500-2000* stel ik dat deze theorie geldt voor elke grootmacht in de wereldgeschiedenis: Spanje in de zestiende eeuw, het Frankrijk van Lodewijk XIV, de Nederlandse Republiek in de zeventiende eeuw, Victoriaans Groot-Brittannië... De oude Sovjet-Unie is hier volgens mij het schoolvoorbeeld. Stalin forseerde vanaf de jaren dertig de economische groei en de industrialisatie, met als gevolg dat de militaire macht kon groeien. Dit resulteerde in de uiteindelijke overwinning in de Tweede Wereldoorlog en de positie van een tweede supermacht na de Verenigde Staten. Toen in de jaren zeventig de economie eenmaal begon te stokken verloor de Sovjet-Unie de Koude Oorlog.»

EKONOMIE

Veto: *Hoe sterk is de positie van de Verenigde Staten op dit moment en wat is daar volgens u de oorzaak van?*

Kennedy: «In de jaren zeventig en tachtig groeide de Amerikaanse economie enorm traag en was de werkelijke macht niet zo groot. De Amerikanen hadden echter veel geluk. Hun economie groeide misschien traag, maar de economie van de Sovjet-Unie groeide nog veel trager. Beide landen waren op dat moment in *relative decline*. Sindsdien is de economie van eerst de Sovjet-Unie en nu Rusland steeds blijven dalen. Gevolg: tegenwoordig kan men niet meer beweren dat Rusland

een grootmacht is. De Verenigde Staten daarentegen hebben zich niet alleen weten te herstellen van de economische terugslag, zij hebben iedereen verrast met hun economische groei in de jaren negentig. De situatie in 2001 is eigenlijk heel logisch: je hebt een Amerika dat een herstelperiode van tien jaar achter de rug heeft. Het is dus geen verrassing dat op dit ogenblik de Verenigde Staten de dominerende natie in de wereld is. Dit wordt nog meer benadrukt door het steeds verder wegzakken van de vroegere concurrent.»

OVERSTRETCH

Veto: *Hoe kijkt de nieuwe Amerikaanse regering tegen zijn status van absolute grootmacht aan?*

Kennedy: «Volgens mij hebben George W. Bush en de Republikeinse Partij in hun campagne niet objectief erkend dat de Verenigde Staten op dit ogenblik in een luxepositie zitten. Die campagne was een mooi staaltje van partijpolitiek en ideologie. De Republikeinen wilden de Clinton-regering aanvallen, dus hebben ze gezegd dat Clinton zeer zwak was op het gebied van defensie. Er werd een vals beeld geschapen dat de Verenigde Staten niet zo sterk staan, dat er nieuwe gevaren zijn, dat de huidige Amerikaanse strijdkrachten in *overstretch* zijn en niet bekwaam zijn om die nieuwe gevaren het hoofd te bieden. Tenslotte heerst er het beeld dat er wel degelijk nood is aan verdediging tegen nucleaire aanvallen.»

«Ik moet toegeven dat de mogelijkheid bestaat dat het leger van de Verenigde Staten in *overstretch* is. Zij leveren troepen voor UNO-operaties in Bosnië en Kosovo, hetzelfde voor humanitaire missies in West-Afrika. Daar bovenop komen de manoeuvres die het Amerikaanse leger uitvoert in de Stille Oceaan. Eigenlijk vind ik het wel ironisch. Ik kan me nog goed herinneren toen mijn boek *Rise and Fall of the Great Powers* voor het eerst verscheen in 1988. Op

de positie van de Verenigde Staten sterker dan ooit tevoren.»

Veto: *Ziet u Rusland ooit nog een come-back maken als de grote concurrent voor de Verenigde Staten?*

Kennedy: «Nee, ik denk niet dat Rusland ooit nog de status zal bereiken die het had vlak na de Tweede Wereldoorlog. Zeker niet tot we bewijzen zien van een economische groei. Nochtans heeft het er zeker de mogelijkheden toe. Laat ons even teruggaan in de geschiedenis. In 1920 was de toen nog jonge Sovjet-Unie verscheurd geweest door burgeroorlog, de economie was compleet afgetakeld, Polen had vele gebieden geannexeerd en er was veel terrein verloren in het Verre Oosten. Vijftien jaar later was de Sovjet-Unie echter omgevormd tot een moderne staat waarin de modernisering van de economie en het leger een aanvang had genomen. Er moet vermeld worden dat dit gebeurde dankzij de meedogenloze methodes van een man als Stalin. Toen kon het blijkbaar, nu zou het ook mogelijk moeten zijn om terug te komen tot een relatief sterke positie. In Rusland heb je ekstrem goed opgeleide wetenschappers, ingenieurs en informatici. Strikt genomen hebben ze dus een uitstekend hoger onderwijs, het enige probleem is het gebrek aan subsidies. Rusland heeft ook een redelijk goede infrastructuur, maar bovenal heeft het enorme bodemrijksdommen zoals olie.»

STAR WARS

Veto: *U zei al dat de Verenigde Staten de nood ervaren om een verdediging te hebben tegen nucleaire aanvallen. Het systeem dat daarvoor moet zorgen, staat bekend als Star Wars. Hoe zullen de reacties hierop zijn?*

effektief dat systeem in werking stellen, China zich verplicht gaat voelen om met iets dergelijks op de proppen te komen, met Indië en Pakistan in het kielzog. *Star Wars* zou dus een directe aanleiding kunnen zijn voor een konflikt tussen Indië en Pakistan, allebei landen met nucleaire wapens. Rusland zal zich door *Star Wars* vernederd voelen en gaat zeker protesteren. Tenslotte gaat Europa zich ook zorgen beginnen maken uit angst voor de mogelijke teloorgang van de Navo. Ik kan je op een briefje geven dat hierover het laatste woord nog lang niet gezegd is. Het grappige is dat *Star Wars* echt wel nutteloos is, het gaat pakken geld kosten en de militaire sektor wil het niet eens.»

“De nieuwe Amerikaanse regering zal ervan genieten om geweld te gebruiken tegen schurkenstaten”

Veto: *Tegenwoordig hoor je in Europa meer en meer praten over een eigen Europese strijdmacht. Wat zou de visie van de Verenigde Staten hierop zijn?*

Kennedy: «Dit idee wordt enerzijds gesteund door de Amerikaanse militaire sektor. Het voordeel ervan is dat het Amerikaanse leger niet langer de grootste verantwoordelijkheid zou dragen voor bijvoorbeeld missies in Kosovo. De last zou meer evenredig verdeeld kunnen worden. Anderzijds vind ik de Verenigde Staten een beetje hypocriet. Ze hebben geen probleem met een militair onafhankelijke Europese strijdmacht, maar wel met een politiek onafhankelijke Europese strijdmacht. Pessimisten beweren dat de Navo zal verzwakken als dit Europese leger wordt opgericht of, nog erger, dat de Amerikanen zouden zeggen dat Europa het maar in zijn eentje moet rooien. Ik ben echter geen pessimist en geloof ook niet dat dit zal gebeuren. Beide partijen hebben er geen belang bij.»

Veto: *In het nieuwe kabinet van Bush zetelen nu ook religieus-konservatieve individuen die bijvoorbeeld tegen abortus zijn. Gaat dit gevolgen hebben voor de Amerikaanse buitenlandse politiek?*

Kennedy: «Ik denk het niet. Bush heeft vooral pragmatische benoemd op de cruciale functies voor het buitenland. Zij zijn in zekere zin conservatief, ze zullen het defensiebudget zeker gaan verhogen. Daarnaast zijn deze mensen, zoals Colin Powell, ook voorzichtig. Zo voorzichtig zelfs dat de echte conservatieven Powell reeds aan het aanvallen zijn. Geloof me vrij, op het gebied van buitenlandse zaken zal je niet veel merken van echt conservatisme. Ik maak daar echter één kanttekening bij. Stel dat een staat als Noord-Korea of Irak iets probeert te forseren, wees er maar zeker van dat de nieuwe Amerikaanse regering er van zal genieten om dan geweld te gebruiken tegen deze landen. Het echte conservatisme gaat komen in binnenlandse en sociale kwesties: abortus, homo's in het leger, de doodstraf. Over deze onderwerpen zal je zeker een soort *Kulturkampf* terugvinden in de Amerikaanse binnenlandse politiek.»

**Kristof D'Exelle
Matthieu Van Steenkiste**

(foto Miek Stevens)

dat ogenblik werd ik vooral aangevallen door de conservatieve Republikeinen die toen de macht hadden. Zij beweerden dat mijn *overstretch* volledig fout was. Nu, twaalf jaar later, zijn het juist diezelfde conservatieve Republikeinen die mijn theorie gebruiken door te stellen dat de Verenigde Staten aan *overstretch* lijden. Maar nogmaals: als je het puur objectief en statistisch bekijkt, is

Kennedy: «Ik zou willen beginnen met te zeggen dat we geen angst moeten hebben voor een nieuwe Koude Oorlog, toch geen zoals die tussen de Sovjet-Unie van Breznev en de Verenigde Staten van Reagan. De kansen liggen gewoon te veel in het voordeel van Amerika. De mogelijke reacties op *Star Wars*? Er bestaat een zeer gevaarlijke mogelijkheid dat, als de Verenigde Staten

Liefde als sekondelijm in een feeëriek universum

Festien meisjes met verroeste zwaarden. Merlijn de tovenaars als een dandy in een maatpak van Versace. Onversneden poëzie dampte uit alle hoeken van de zaal. 't Barre Land betrof een enkele reis richting een magisch universum. Die jeugdige schwung! Die ontembare joie de vivre! Fabuleus heeft, wij hameren erop als een kapotte grammofoonplaat, zijn naam niet gestolen. En toch: de afgelopen jaren bracht Fabuleus hersenverlamdende goede dansproducties, de teatervoorstellingen hinkten bij al dat geweld wat achterop. *The way young lovers do* heeft alles om daar verandering in te brengen.

Vuurheet verlangend maar stotterend als Steve Stevaert in zijn ergste nachtmerries niet de juiste woorden vindend: ergens tussen droom en daad zoeken tien jongeren naar het magische zesletterwoord. In een decor dat het midden houdt tussen de Enterprise, middeleeuwse tronen en getrouwe kopieën van de elektrische stoel stellen ze zichzelf voor als prinses en prinsessen, helden en heldinnen, acteurs en actrices. Sofie Palmers verwacht Rosetta (uit Leonce en Lena) met Ophelia (Hamlet) en Salome. Haar droomprins klutst Hamlet, Leonce en Benvolio bijeen tot een — op z'n zachtst

uitgedrukt — meergelaagde persoonlijkheid. Hanne Foblets spuit dan weer onophoudelijk metaforen en vergelijkingen, Anne Widart lijkt rechtsreeks uit een film gestapt.

Op 1 oktober 2000 gingen tien jongeren de uitdaging aan. Drie konsepten reikten elkaar zwalpend de hand tot een eerste aanzet. Op de verzengende tonen van Jeff Buckley's *The way young lovers do* wilden tien jongeren in een verzonnen wereld de nacht wegdansen, in een decor met tien tronen als evenzoveel eilandjes voor elk.

Inspiratie vonden ze in de gekste bronnen. Van de machtig lillende film *Carrie* over de horror van doorgedreven fantasie in *Heavenly Creatures* tot Prince zijn coma-verwekkende *Purple Rain*. Samen met tek-

sten van Stefan Hertmans, Judith Herzberg, Alessandro Barricco, George Buchner, Lars Noren en Oscar Wilde rijpte er een knotsgekke mix.

In *The way young lovers do* is iedereen zichzelf en toch weer niet, speelt leentje-buur bij gevestigde schrijvers. Fiktie en realiteit verweven zich, als een volleerde cursus snit en naad, tot een ondoordringbaar web. Warheit en Dichtung op een plek waar je een koninkrijk weggeeft voor een kus.

Klinkt eklektisch? U raakt, als een gesjeesde padvinder, tussen de bomen het bos bijster? Nochtans wasemt alles, tot in de dansscènes en de muziekkeuze (Jaques Brel, Edith Piaf en Toni Braxton) toe slechts een konsept uit. Liefde als bindmiddel, als

sekondenlijm die alles en iedereen samenhoudt, messcherp balancerend tussen heerlijke kitsch, krachtige ontoering en waarachtige gevoelens. Wij hebben zo'n blauw vermoeden dat *The way young lovers do* je ontvoert, je onderdompelt in een wereld waar sprookjes bestaan en je Sneeuwwitjes en knappe prinses bij de vleet mag wakker kussen. Geef toe: met een vervaarlijk naderend Valentijn kan u naar slechtere voorstellingen gaan. Een rozerode aanrader.

Filip Hermans

The way young lovers do op 14, 15 en 16 februari in Auditorium Minnepoort Leuven. voorverkoop in Fnac of reserveren op 016/22.78.55

Venus gaat in Vlammen op in P!

Toen hij vorig jaar het Stucpodium opstapte om een teleurgesteld publiek te troosten — Novastar had moeten afzeggen — was het eerste wat we dachten: "Luka Bloom"! Die felle gitaaraanslag, die krachtige stem; we wisten het wel zeker. Drie maanden later zwierden we over de Gentse Feesten en plots sijpelde "Cynthia's gone" ons in de hersenen. Met de kruiwagen door de tuin sjezend floten we het de volgende dag nog na. Nauwelijks een maand later sloegen rillingen toe bij "Silence Treatment" in Leuven. Om maar te zeggen dat Venus in Flames geen eendagsvlieg is.

"Hallo, ik ben Venus In Flames," zo stapte de jonge Gentenaar toen telkens het podium op. De jongen met de gitaar en het imponerende stemgeluid werd vorig jaar derde op Humo's Rock Rally en dankte dat vooral aan "Cynthia's gone": een wereldhit waar de

wereld nog niets van afweet, een song waar een U nog respektloos tegen klinkt: Venus In Flames kent het geheim van de koninklijke melodie en de goddelijke eenvoud. Venus In Flames is trouwens een wij geworden: Jan De Campenare heeft immers een groep rond zich verzameld.

"Hoezo geen muziek in Leuven" dus. Het wordt beter en beter schreven we enkele weken geleden en zie: Kura's muziekfestival was een schot in de roos — Buffoon was zelfs een ware revelatie — en er ligt nog meer in de pan te sudderen. Muzikaal Leuven wordt wakker en u zult het gemerkt hebben.

(mvs)

Venus In Flames speelt op dinsdag 13 februari in de Pavlov (fakbar Psychologie in de Tiensestraat) om 21 uur. Info & tickets aldaar.

WEEK VAN DE ARCHITEKTUUR EXISTENZ MAXIMUM 2001

Archipunktuur in Leuven

Deze week werd de oude stadsbibliothek van Leuven omgevormd tot het zenuwcentrum van een happening rond architectuur. Onder de ronkende naam *Existenz maximum* hadden studenten het leegstaande gebouw geheel naar eigen smaak ingericht en onderverdeeld in aparte ruimtes met elk een eigen karakter. Het resultaat mocht er zijn.

Sinds zeven jaar organiseren de studenten Burgerlijk Ingenieur Architectuur aan de KU Leuven zulke projecten, telkens op een andere lokatie, stevast volgens de heersende visies en modes, eigen aan elk nieuw academiejaar. Anno 2001 vond *Existenz* plaats in de oude stadsbibliothek, een ideale plek, zo bleek. Een week lang kon je volop genieten van allerlei workshops, lezingen en -uiteraard - een avond stevig doorzakken in een allesverzen-gend feest. Ook zonder dit alles was het al een waar genot om door het gebouw rond te slenteren en alle indrukken op te nemen.

Het centrale thema van de week heette 'archipunktuur', een mondvol terminologie voor een samensmelting van akupunktuur en architectuur. De bedoeling was dan ook niet moeilijk te raden. Op de meest diverse manieren probeerde de organisatoren via architectuur prikkels uit te zenden naar mensen en reacties uit te lokken. Archipunktuur is een onderzoek naar de overdracht tussen zender en ontvanger, stad en gebouw, gebouw en gebruiker, gebruiker en ontwerper.

Dit thema vond je als centraal punt terug in de verschillende ruimtes. Elke plek was op een eigen en opvallende manier ingericht om de bezoekers te prikkelen met lichten en speciale materialen. Zo trof je een bar in de vroegere kinderafdeling van de bibliothek aan. Deze ruimte, iets lager gelegen dan de rest van de benedenverdieping, toverde zich om tot een gezellig hoekje. Een doordeweekse kafeetog was het in ieder geval niet. Door het gebruik van glas, een laagje verf en gemakkelijke zetels, gewikkeld in een felle witte stof bereikten de studenten een verbluffend resultaat.

De doelgroep van het hele gebeuren waren niet enkel architecten maar zeker ook een breder publiek. Vandaar het ruime aanbod aan activiteiten, gesitueerd op vele verschillende terreinen: een fotowedstrijd, een workshop keramiek, een poëzie-avond, een namiddag breakdance. Kortom: voor ieder wat wils.

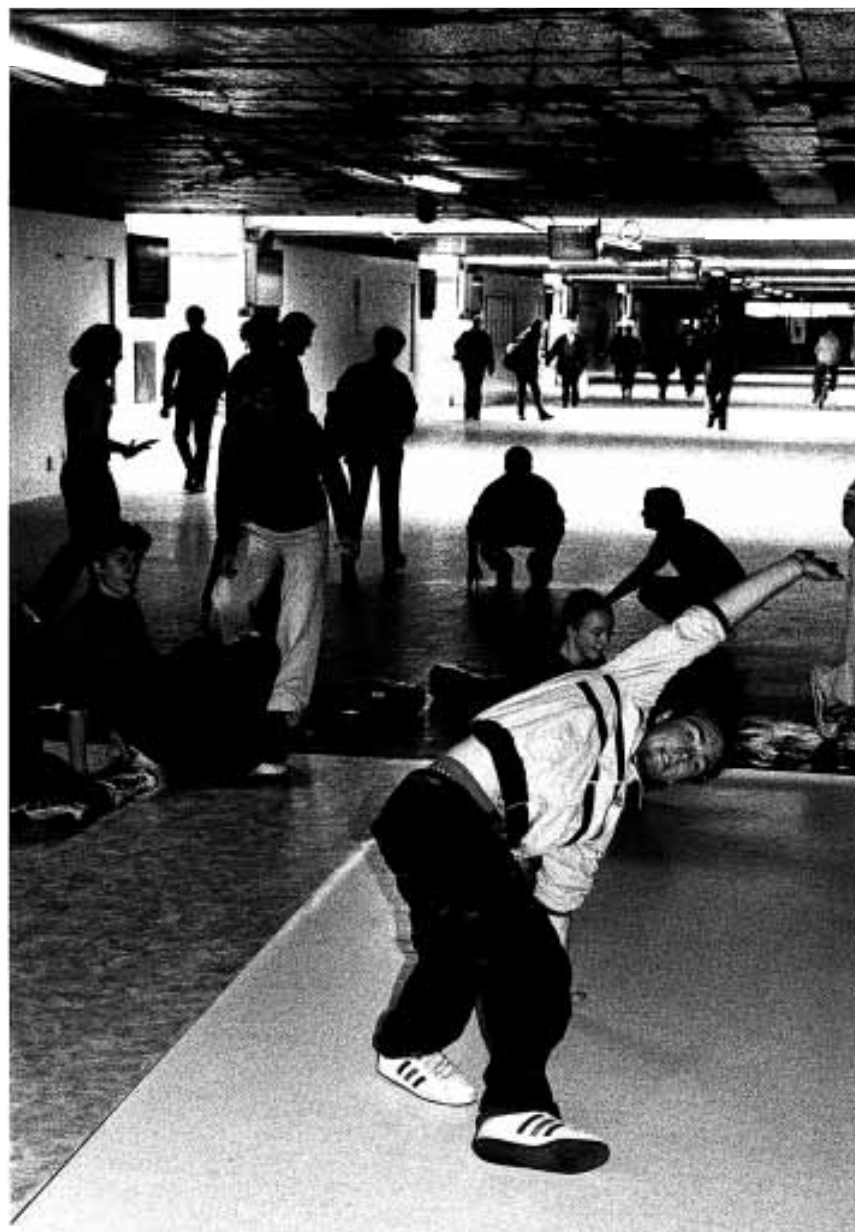
METROPOOL

De week varieerde van zeer ernstige en diepgaande tot meer luchtige onderwerpen. Maandagavond na de officiële opening vond er een lezing plaats van *Next Architects*. Dit is een groep van vier jonge, pas afgestudeerde architecten uit Delft die de wereld rondreisden om het 'aanzien van de metropool aan het eind van het millennium' vast te leggen. Ze bestudeerden in wel achttien metropolen verschillende thema's, gaande van gegevens uit het dagelijks leven tot mobiliteit, om aan de hand daarvan de invloed van de globalisering op het stadsbeeld te onderzoeken. Daarbij maakten ze gebruik van beeldopnames en interviews. De globalisering, zo besloten ze, oefent een steeds grotere invloed uit op het leven van alledag en de totstandkoming van onze directe leefomgeving. De voornaamste redenen daarvoor liggen in de toenemende mobiliteit en de ontwikkelingen van de media. De metropolen vormen over de hele wereld een netwerk van steden waarin deze globalisering het sterkst tot uiting komt. Ook voor de architectuur is dit van groot belang, want deze evolutie heeft een invloed op woonomgevingen en ruimtegebruik.

BREAKDANCE

Een andere spektakulaire activiteit betrof *The Event*. Hiermee beeldden de studenten het slopen van de oude stadsbibliothek uit, dat vermoedelijk een van de komende jaren effectief zal gebeuren. 's Avonds moest iedereen het gebouw uit om aan de voorzijde een projectie van de sloping te zien.

Natuurlijk kan alles niet van een leien dakje lopen. Zo liep de fotowedstrijd bijvoor-

(foto Ellen Claes)

beeld de mist in. Bij gebrek aan voldoende inzendingen besloot de organisatie de wedstrijd te annuleren en de enkele foto's tentoon te stellen. Verder stond er een site op het programma waarop men een virtueel bouwwerk kon helpen verbouwen: *Virtual City*. De bedoeling was dat men via het net kon bouwen en verbouwend de confrontatie kon aangaan met anderen. Ook dit projekt kwam echter niet van de grond.

Wel tot in de puntjes perfect was de breakdance initiatie op woensdagmiddag. De nieuwe stationsonderdoorgang vormde de nogal ongewone lokatie voor dit popu-

laire evenement. De studenten leerden enkele basisbewegingen aan, die het publiek daarna ijverig inoefende. Dat lukte niet iedereen even goed, maar zeker is wel dat ze er allemaal plezier aan beleefden. Bovendien slaagden ze er in verbaasde blikken van passerende treinreizigers te trekken. Zelden bruisde het Leuvense station zo als op deze woensdag.

Helene Tops

“Ik vind u vreselijk onsympathiek”

Torig seizoen stond 'Ivanov' reeds op het programma van het Toneelhuis. Toen waren de kritieken niet bepaald positief. Dit seizoen kreeg de ploeg een herkansing en werd het stuk grondig herwerkt. Donderdag is het in Leuven te zien en het resultaat van de herwerking mag gezien worden.

Dat Shakespeare een veel gespeeld teaterauteur is en blijft, wisten we al, maar de laatste jaren begint Anton Tsjechov ook zeer populair te worden. Dit seizoen was zijn Ivanov al in twee versies te zien. Decorte maakte er zijn *Sasja danse* van en nu is er dus de versie van Jorgen Cassier en Peter Seynaeve voor het Toneelhuis. Vorig seizoen was de voorstelling nog te rommelig. Volgens een aantal critici zou de jonge leeftijd van de ploeg de belangrijkste oorzaak van het debacle geweest zijn. De complexiteit van Tsjechov's teksten, het ekstreme sinisme en afgeleefde van het hoofdpersonage zou met andere woorden moeilijk te vatten geweest zijn voor de jonge ploeg. De voorstelling van vorig jaar was te onsamenhangend en leed onder een overdaad aan grapjes. De nieuwe versie is totaal anders. Ook de rolverdeling is aardig herschikt, Luk Perceval heeft zich met (Zeeuwsch Meisje-man) ontwierp het decor.

Ivanov is Tsjechov's eerste stuk. Volgens de legende heeft hij het op tien dagen geschreven. Zoals in al zijn teksten is het hoofdpersonage een van *weltschmerz* doordrenkte figuur: Ivanov heeft overal schulden, zijn vrouw is ziek en hij kan nauwelijks van de vrouwen afblijven. Hij wordt omringd door een bende *losers* die ofwel wodka, ofwel geld van hem willen. In zekere zin kan je zeggen dat Tsjechov's teater een vroege vorm van soap is. Iedereen loopt rond met zijn eigen problemen die hij zo snel mogelijk wil opge-

elkaar nog eens goed zegt dat ze niet gelukkig zijn tot er ergens een dode valt. Je zou het *tongue in cheek* noemen tegenwoordig.

In deze uitvoering van *Ivanov* wordt dit allemaal behoorlijk goed gerespecteerd, en in zekere zin is het karikaturale en het onvoorspelbare van Tsjechov aanwezig. Er zijn de tragische en humoristische personages. Jan Bijvoet is hilarisch als een zielige zuiplap die op de een of andere manier ooit graaf geworden is. Peter Seynaeve speelt zelf de hoofdrol en maakt van Ivanov een onsympathieke oude zeur van het tipe Hugo

Camps. Opvallend is hoe minimaal het decor en de belichting gehouden zijn. Als je de zaal binnenkomt, hangt de titel van het stuk door middel van lichtgevende letters boven het podium te zweven. Als deze lichtbakjes begintelgewijs omhoog worden getakeld, zie je Ivanov aan een bureau zitten. Op de achtergrond liggen dezelfde letters door elkaar gegooid. De belichting is even subtiel aanwezig als het decor, waardoor er veel ruimte voor de kapiolen van de acteurs blijft. De akteerprestaties zijn echter nogal wisselvallig, met

de reeds genoemde Jan Bijvoet en Ariane Van Vliet als positieve uitschieters. *Ivanov* is in deze tweede versie uiteindelijk een zeer degelijke teatervoorstelling geworden. Een goede voorstelling, niet meer en niet minder. De verrassing blijft grotendeels uit (tenzij voor de mensen die vorig jaar in Antwerpen zijn gaan kijken naar de eerste

lost zien, zodat iedereen op den duur ontzettend langs elkaar heen werkt en niemand krijgt wat hij wil. De stukken zitten echter vol humor en ironie. Tsjechov kan het ook niet laten om expliciet naar Shakespeare te verwijzen door zijn personages. Zijn stukken eindigen meestal in een totale *over-the-top* finale waarbij iedereen

INTERFAKULTAIR TEATERFESTIVAL: PYGMALION DOOR HET VRG

Eerder het gesproken woord

Torige week ging het interfa-kultuur festival van start. Al schermend beet Politika de spits af met 'De drie musketiers'. Deze week staat het VRG op de planken met een eigentijdse versie van *Pygmalion*, waarin het bloemenmeisje Liza leert hoe ze deftig hoort te praten in de meest snobistische Leuvense high-society-kafees.

Mineke, de regisseur koos een half jaar geleden voor dit stuk. Geïnteresseerden werden zo snel mogelijk geronseld in de aula's, ervaring was hierbij geen vereiste, entoesiasme daarentegen wel. In november begon het groepje van vijftien acteurs die de selectie overleefd hadden, veertien rechtenstudenten en één verdwaalde econoom, te repeteren. Terwijl de acteurs vorig weekend voor de laatste keren hun zinnen repeteerden, zwoegen vijfenveertig presidialeden, gewapend met penselen, zich uit de naad om de decorpanelen tegen dinsdag herschilderd te krijgen.

DEFTIG

Al deze inspanningen leiden naar één verhaal: het hoofdpersonage is Liza, een meisje dat in de Naamsestraat woont en haar geld verdient door met bloemen te leuren op straat. Terwijl ze in een portaal schuilt voor de regen, trekt haar volkse taal de aandacht van Higgins, een professor in de klankleer. Toevallig schuilt ook ene Pickering voor de regen. Net als Higgins is hij een expert in de klanken. In het verleden trok Pickering naar India om daar de lokale dialecten te bestuderen. In het gesprek tussen de drie mensen beweert Higgins dat hij Liza binnen de zes maanden kan leren

praten als een deftige dame. Liza gaat op zijn voorstel in en zoekt professor Higgins op. Een skeptische Pickering daagt Higgins uit en biedt Liza aan haar lessen te betalen.

In de versie van het VRG worden de personages naar het hedendaagse Leuvense getransponeerd. Regisseur Mineke tracht met hedendaagse stereotypen te werken. Al blijkt het niet altijd even eenvoudig alle personages in de tijdmachine te plaatsen. Ellen, de hoofdrolspeelster, die de rol van Liza vertolkt: "Iemand van mijn leeftijd loopt er normaal niet bij zoals ik in het stuk, met zo'n slonzige rok en schoenen. Ook zie ik in Leuven geen bloemenmeisjes. In Brussel misschien wel, maar in Leuven zie je enkel migranten met roosjes die de kafees afschuimen. Het verhaal is eigenlijk enigszins archaisch, dus hebben we pogingen gedaan om het naar onze tijd te vertalen." De personages Higgins en Pickering, twee vakidioten die Liza graag tot een meisje van hun stand zouden omvormen, kennen wel herken-

bare evenbeelden in onze tijd. In hen zie je twee tipische snobs, Ralph Lauren-hemdje. "De student die je in de aula van de rechten wel vindt", aldus Ellen.

Professor Higgins slaagt er natuurlijk niet van de ene dag op de andere in de taal van het bloemenmeisje te veranderen. Na de eerste aanpassingen aan haar spraak komt ze een beetje gekunsteld en geforceerd over. Liza moet functioneren in de wereld van de sjiekere stand, hoewel ze haar manier van omgaan van vroeger niet heeft afgeleerd. Haar klank is aangepast aan de hogere stand, maar aan de inhoud moet nog gewerkt worden. Door dit nog steeds opduikend klas-severschil schaamt professor Higgins zich voor haar. Ook Liza wordt kwaad op de professor. Ze beseft dat ze gebruikt wordt als een voorwerp, als een proef die moet slagen. Toch kan Higgins het nooit afleren. Op het einde van het stuk, wanneer Liza volledig doordrenkt is van de klanken en zinnen van de hogere stand, dwingt ze res-

versie) maar het blijft een onderhoudend avondje teater. Na het even degelijke *Brandbakkes*, zou het echter leuk zijn om iets experimenteler werk van het Toneelhuis te zien in Leuven. Gelukkig komt binnen een maandje *Amlett* van Jan Decorte.

Maarten van Meer

'Ivanov' is donderdag 15 februari om 20 uur te zien in de stadshouwborg. Info & tickets: 016/22.21.13.

Deze week op KaSt

Sinds begin februari heeft het studentenkanaal KaSt op initiatief van Ronny Vandenbroele, hoofd van de dienst Kommunikatie van de KU Leuven, zijn uitzendingen hervat (zie Veto 17). Iedere week brengt KaSt een achttal korte reportages over verschillende aspecten van het studentenleven aan onze universiteit. Deze zijn te bekijken op monitors in de Alma's en op het net op www.kuleuven.ac.be/Kast.

De onderwerpen van deze week zijn:

KringkaSt: aankondiging Interfakultair Songfestival (LBK)

KultuurkaSt: Victoria-week

SportkaSt: aankondiging finaledag Interfakultaire Bekercompetities (IFB)

Sociale kaSt: nieuwe Acco in de Brusselsestraat

PortulakaSt: promotieweek van Loko-Portulaca

HallekaSt: verslag van het patroonsfeest van de KU Leuven

Straffe kul: Valentijn

KaSt is ook nog op zoek naar gemotiveerde jobstudenten die tijdens de week mee kunnen filmen en de vrijdag kunnen monteren. Je krijgt een kontrakt van de Jobdienst dat loopt tot 15 april. Interesse: mailen naar kast@dsv.kuleuven.ac.be of via de Jobdienst.

(tv)

pekt af van de professor als ze kwaad wordt. Die laatste blijft wie hij is, verandert voor geen millimeter. Liza daarentegen kan niet meer terug naar de oude wereld van haar bloemenstandje.

Terwijl het Politikatoneel — waar acteren, film, schermen en muziek elkaar opvolgen — in het oog sprong door actiescènes, gaat het deze week eerder om het gesproken woord. Naast de klank, die de symbolische draad van het verhaal vormt, ligt de nadruk bij het spelen ook zeer sterk op het gesproken woord zelf. Daar ligt de uitdaging van het stuk. Dit was volgens de hoofdrolspelers Pieter en Ellen niet altijd even gemakkelijk. "Je moet immers goed weten wat je zegt om er echt gevoel in te leggen."

Nathalie Van Leuven

VRG-toneel op dinsdag, woensdag en donderdag in De Hallen, Naamsestraat, telkens om 20.30 uur.

Een literaire avond rond liefde en begeerte

Saint-Amour verzamelt al sinds 1990 het kruim van de Nederlandstalige literatuur in de Vlaamse en Nederlandse schouwburgen. In 1997 en 1999 was Saint-Amour met een internationaal programma te gast in Madrid, Londen, Amsterdam en Aix-en-Provence. In februari 2000 was deze versie ook in Vlaanderen te zien.

In 2001 wordt een vers uitgekend en gebald programma gebracht over het *crazy little thing called love*. Voor het eerst staan Amerikaanse auteurs op de affiche van Saint-Amour zoals Jeffrey Eugenides, Tama Janowitz en Dan Rhodes. Maar ook de Vlaamse delegatie op Saint-Amour is niet van de minste. Erwin Mortier, nagenoeg unaniem geprezen voor zijn romans *Marcel* en *Mijn tweede huid*, brengt een verhaal en enkele niet eerder gepubliceerde gedichten. Akteur, regisseur en kersvers gedebuteerd schrijver Josse De Pauw leest uit *Werk* en bewijst dat zijn literaire instantmonument uit de juiste Vlaamse en internationale kleisoorten is opgetrokken. Tijdens Saint-Amour tovert ook Peter Verhelst op afwisselend gruwelijke en lyrische wijze emmers lillend vlees uit de ghettoblaas van zijn hart. Verder leest acteur Dirk Roofthoof uit het zinnenprikkelende *Zei Lila* van de onbekende, mysterieuze Franse auteur Chimo.

Met het kippenvetrio *Tres Tristes Tigres*, het veelkleurige saksfoonkwartet *Blindman* en tenslotte rock 'n roll troebadoer Tom Barman krijgt de muziek tijdens deze Saint-Amour een onmiskenbare prominente plaats in het programma. De presentatie is net als de twee vorige edities in de handen van radiojournalist Jef Lambrecht.

(kd)

Saint-Amour op woensdag 14 februari om 20 uur in de Stadshouwborg van Leuven. Info en reservatie: 016/22.21.13.

Vallen, tomber, fallen, to fall

Sociale Raad (1)

Na de gebeurtenissen van de afgelopen weken en na het lezen van het laatste nummer van Veto heeft de Kringvergadering van Politika beslist door middel van deze lezersbrief enkele punten te verduidelijken.

Vooreerst zijn wij van mening dat ons niet kan verweten worden dat wij op voorhand werden ingelicht over de op til zijnde motie. Bij gebrek aan een duidelijke procedure in verband met het herverkiezen van Soramandatarissen hebben wij in de mate van het mogelijke overleg gepleegd binnen onze kring. We hebben de kans gehad om ons voor te bereiden en hebben die kans dan ook gegrepen. In dit verband zou Politika willen pleiten voor het uitwerken van een duidelijke afzetprocedure voor Loko-mandatarissen, teneinde discussies over procedures in de toekomst te vermijden.

Daarnaast vonden en vinden wij de motie formeel gezien gerechtvaardigd. Indien een vergadering mensen verkiest en een mandaat geeft, kan dit mandaat door diezelfde vergadering worden geëvalueerd en weer worden afgenomen. Het argument dat de bewuste Algemene Vergadering niet representatief genoeg zou zijn om zulke motie te behandelen houdt dan ook geen steek, aangezien diezelfde niet-representatieve vergadering de mandaten in de eerste plaats heeft toegekend.

Belangrijker is echter dat wij ons niet verplicht voelen verantwoording af te leggen over ons stemgedrag, temeer daar het ging om een geheime stemming. Kringen beslissen autonoom hoe ze stemmen.

De Veto van vorige week heeft heel wat mensen binnen onze kring verontwaardigd. Meer bepaald werd in de eerste plaats gesuggereerd dat Politika verdeeld zou zijn. Ook de vele lezersbrieven en de vrije tribune werden kritisch onthaald.

In het Vetoartikel op pagina drie van vorige week worden uitspraken gebruikt van de kringcoördinator en de sociale verantwoordelijke. Deze laatste dacht dat hij in persoonlijke naam werd geacht te spreken. Toch worden deze uitspraken in het artikel op dezelfde hoogte geplaatst als het Politikastandpunt dat de kringcoördinator toelichtte. Door het op een bepaalde manier plaatsen van de uitspraken van deze twee mensen en het vergelijken van een persoonlijk standpunt en een kringstandpunt wekken de schrijvers van het artikel de illusie van verdeeldheid op. Dit is volgens ons misleidend. De uitspraken van de sociale verantwoordelijke zijn bovendien verdraaid en overdreven weergegeven.

Meer fundamenteel is het onzes inziens volstrekt normaal dat er binnen een kring een debat wordt gevoerd en dat daarbij verschillende meningen aan bod komen. Desalniettemin heeft de kring op twee Kringvergaderingen een duidelijk standpunt ingenomen en blijft ze achter haar rol staan tijdens die Algemene Vergadering van Sora.

Daarenboven is Politika van mening dat de vrije tribune en de lezersbrieven in de vorige Veto insinuaties en halve waarheden bevatten, en dat deze bijdragen zeker niet louter bedoeld zijn als oproep tot bezinning en reflectie. Wij betreuen het dan ook dat Veto als medium misbruikt wordt om een eenzijdig beeld van de situatie op te hangen en olie op het vuur te gieten.

Verder wordt de kringvertegenwoordigers in enkele lezersbrieven een gebrek aan dossierkennis verweten en wordt dit als argument gebruikt om hun recht van spreken in vraag te stellen. Dit lijkt ons al te goedkoop en neigt naar een technokratische visie op de werking van Sora.

Hoe moet het nu verder, gezien de algemene chaos die momenteel bij Sociale Raad heerst? Op zich betreuen wij het vrijwillige ontslag van de vele Soramedewerkers. Maar meer nog vinden wij het jammer dat dit kollektieve ontslag niet op een meer serene manier kon verlopen. Ook hopen wij dat zo snel mogelijk duidelijk wordt welke standpunten, activiteiten en bijdragen nu in naam van Sora gebeuren en welke niet. Indien men een mandaat neerlegt dient men daar ook konsekvent in te zijn.

Maar vooral vermoeden wij dat een van de fundamentele problemen in het feit ligt dat de meeste discussies op de Algemene Vergadering gedomineerd worden door de medebeheerders, die inderdaad een grote kennis van zaken hebben. Volgens Politika zouden de medebeheerders meer stimulans moeten bieden om de kringvertegenwoordigers bij de debatten te betrekken. Door een betere communicatie -en we bedoelen niet louter het adekwaat inlichten van de vergadering, want dat lijkt niet het probleem te zijn - kan worden vermeden dat er een al te grote polarisatie ontstaat tussen medebeheerders en kringvertegenwoordigers. Een wis-

Foals elke taal haar eigen woord heeft voor 'vallen' - soms erg gelijkend en soms totaal verschillend - zo tonen de vijf dansers van Cie Zoo dat elkeen een andere wijze heeft om te vallen. *Jetzt* belicht nu net die diversiteit in de valbeweging.

De Zwitser Thomas Hauert richtte in 1998, samen met Mark Lorimer, Sara Ludi, Mat Voorter en Samantha van Wissen, Cie Zoo op. Cie Zoo mag dan wel een jong gezelschap zijn, de leden hebben hun sporen intussen wel al ruimschoots verdiend in het professionele dansmilieu. Hauert zelf heeft weliswaar de artistieke leiding, maar voor een voorstelling reikt hij enkel het concept aan en staat hij in voor de regie. De choreografie zelf is een creatie die ontstaat uit de samenwerking van deze vijf mensen.

VLUCHTIG

Dat is ook voor *Jetzt* het geval. In deze choreografie onderzoeken de vijf dansers

selwerking tussen medebeheerders en kringvertegenwoordigers is volgens ons noodzakelijk. Dit kan dan ook een positieve invloed hebben op het aantal kringen dat aanwezig is op de Algemene Vergaderingen van Sora.

Verder wensen wij te benadrukken dat Kringraad, Sportraad, Kultuurraad, Veto, Portulaca, The Voice en Radio Scorpio nog steeds op volle toeren draaien. De studentenbeweging is niet dood. Ze kan tegen een stootje, daar zijn we zeker van.

In de toekomst zullen we zeker proberen een konstruktieve bijdrage te blijven leveren om uit deze malaise te geraken. En we hopen dat het vervolg van deze soap in een serenere sfeer kan verlopen.

Namens Politika

Peter Geerts, kringcoördinator, ex-wiskunde-wetenschappen 8u

Loes Leenen, vice-kringcoördinator, ex-latijn-moderne talen

Maarten van Meer,

onderwijsverantwoordelijke, ex-wiskunde-wetenschappen 6u

Sven Van Loo, verantwoordelijke sociaal, ex-wiskunde-wetenschappen 6u

Sociale Raad (2)

Ik was een van de drie mensen die vrijdag 26 januari werden ontslagen uit hun functie van Almavertegenwoordiger. We zouden 'te principieel' zijn, onze stijl 'te direkt'. Rabiate nonsens. Natuurlijk is het zo dat wij van de Almafractie wel onderhandelen, wel tot compromissen komen, door onze konsekvente houding respect en toegevingen afdwingen. We zijn geen dogmatische houten koppen. Maar daarover gaat het dan ook helemaal niet.

Bepaalde figuren zijn bang dat de Almavertegenwoordigers van nu de kern van Sociale Raad van volgend jaar zullen uitmaken. Men wil ons in diskrediet brengen. Een klassieke truuik binnen het gamma vuile politieke spelletjes, veelvuldig toegepast in de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) de laatste jaren.

De manier waarop het gespeeld is, een motie van wantrouwen, zonder eerst eens te babbelen, is grof. Mensen ontmoedigen en verbitteren, het kan allemaal.

Het is volslagen absurd mensen aan de kant te schuiven die met hart en ziel de idealen van Sociale Raad verdedigen. Het is niet fout om principes te hebben.

Loko drijft almaar verder weg van haar doel, de democratisering van onderwijs en maatschappij. De studentenbeweging is niet zo representatief als de technokraten in de Europese instellingen. Daar zit het ook vol van machtsgeile carrièrejagers die uit zijn op eigenbelang. Toch zijn er ook nog hopeloze idealisten die zich inzetten voor de belangen van de gewone student, en van hen die nog niet studeren maar er wel de mogelijkheid toe moeten krijgen. Juist die mensen worden dermate gekoeleneerd met de bedoeling dat ze Loko zouden overlaten aan de opportunisten. Zo ver is het dus gekomen. Jammer dat vele kringen dit toelaten, uit gemakzucht of

de beweging van het vallen. Dat is bezwaarlijk nieuw te noemen, maar dans hoeft niet per se steeds vernieuwend te zijn. Het belangrijkste criterium is eigenlijk dat wat je te zien krijgt intrigeert. En dat is nu net waar *Jetzt* in slaagt. Door zich zo sterk te concentreren op de valbeweging, en zowel de monumentale als minuskule verschillen van steeds eenzelfde beweging eruit te lichten, raak je onbewust gefassineerd. *Jetzt* toont dat vallen meer is dan alleen maar vallen. Maar je moet er wel je aandacht bijhouden. Een valbeweging duurt niet lang. Voor je het weet is de betreffende danser 'gevallen' en is de finesse van de beweging je ontgaan. In die zin konfronteert *Jetzt* de toeschouwer zeer sterk met het vluchtige aspect van het medium dans.

IMPROVISATIE

Jetzt doet sterk denken aan *Ballroom*, dat onlangs nog in duetvorm te zien was in de Kaaitheaterstudio's te Brussel. Hier vertrokken Thomas Hauert en David Zambrano van basisbewegingen, meer bepaald simpele bewegingen uit het stijldansen. Het is juist door het

eindeloze herhalen van eenzelfde beweging dat je nieuwe variaties, manipulaties kan ontdekken. En dit is ook waar het bij *Jetzt* om draait. Deze voorstelling mag je beschouwen als een uitdaging voor de toeschouwer om op ontdekkingstocht te gaan binnen eenzelfde concept.

De kern en het vertrekpunt van de voorstelling is opgebouwd uit improvisatie. Dit laat zich bijvoorbeeld in de vijf solo's merken. Het concept 'vallen' is het enige duidelijke gegeven. Elke danser gaf er op zijn of haar manier een persoonlijke invulling aan. Vooral hier komt de diversiteit dan ook het sterkst tot uiting. Waar die improvisatie de sterkte van de solo's vormt, blijkt zij net de zwakke pion van het samenspel te zijn. In een samenspel verwacht je immers dat de verschillende dansers op elkaar ingespeeld zijn. Tot op een zekere hoogte is dat ook wel zo, maar niet helemaal. Maar uiteindelijk doet het weinig terzake: het geheel van *Jetzt* wordt erdoor niet ondergraven.

Joost De Wyngaert

Jetzt speelt op donderdag 15 en vrijdag 16 februari, telkens om 20.30u, in de Brandweerkazerne. Info & tickets: 016/20.81.33 of ticket@stuc.kuleuven.ac.be.

Sociale Raad (4)

In de vorige Veto hebben wij gelezen dat wij, VTK, te laf, te onwetend of gewoon te dom zijn en dat wij een ongefundeerde motie hebben ingediend waarop drie mensen van Sora op een enorm achterbakse manier ontslagen zijn. Wij zouden dit toch graag even verduidelijken.

Wij, VTK, zijn van mening dat iedere studentenvertegenwoordiger ten allen tijde geëvalueerd moet kunnen worden. Wanneer blijkt dat een vertegenwoordiger zijn/haar taak niet naar behoren uitvoert moeten er maatregelen getroffen worden. Op basis van dit idee hebben wij, niet zoals in de 'wandelingen' gesuggereerd wordt onder druk van mensen die met Veto begaan zijn, maar wij alleen, tegen de voltallige Almafractie een motie ingediend die gebaseerd is op twee hoofdargumenten: desinformatie en onbekwaamheid.

De desinformatie die wij bedoelen en toen ook verduidelijkt hebben is niet hetgeen onze voormalige kollega's ervan gemaakt hebben, namelijk een gebrek aan informatie. Neen, hetgeen wij bedoelen is onduidelijke informatie. Zo kan het volgens ons niet dat wanneer vier mensen naar een Almavergadering gaan en er verslag over uitbrengen, er twee versies van de feiten opduiken, de ene al subjectiever dan de andere. Volgens ons is het het recht van de kringen om objectieve informatie toegevoerd te krijgen. Waarop kringen dan gefundeerd hun mening kunnen vormen. Het is niet de plicht van de kringen om persoonlijke verhalen door een subjectieve filter te halen met als doel een stuk van de ware toedracht te achterhalen. Nadat Roeland Smets, vrijgestelde van Sociale Raad, uit de Almafractie ontslag had genomen was deze objectiviteit volgens ons dan ook ver te zoeken.

Wat het stuk onbekwaamheid betreft worden wij de laatste tijd alleen maar gesterkt in onze overtuiging. Wij vinden namelijk dat deze drie personen samen niet de nodige capaciteit hebben om een vergadering aan te voeren en eventueel beslissingen in hun voordeel te laten kantelen. Maar vooral vinden wij dat deze drie personen samen te halsstarrig vasthouden aan hun persoonlijke visie op democratie en alle afwijkingen van die visie als verkeerd beschouwen waardoor er weinig ruimte voor compromis mogelijk is. Dit streven naar compromis binnen de door de AV vastgelegde krijtlijnen is volgens ons een van de grondbeginselen van een gezonde democratie.

In deze geest betreuen wij dan ook enorm de reactie van onze voormalige kollega's. Door hun reactie op een beslissing die genomen is door een democratische meerderheid, wordt immers alle verdere vorm van dialoog onmogelijk en wordt de democratisering, die zij zogezegd hoog in het vaandel voeren, bruusk een halt toegeroepen. Volgens ons zijn ze hiermee gewoon te ver gegaan. In een democratie moet men leren dat men niet altijd zijn gelijk kan halen ook al is men daar honderd procent van overtuigd. Daarom vinden wij nu meer dan ooit dat wanneer deze 'echte vertegenwoordigers' niet akkoord zijn met de huidige werking van Sociale Raad, die gebaseerd is op de kringen, ze beter wegblijven.

In naam van VTK,

Johnny Moors, Gerlof Deridder, Bart Verleye, kringvertegenwoordigers van VTK op Sora

Vervolg op pagina 14

Sociale Raad (5)

Ik zal de laatste zijn om te beweren dat de structuur van Loko mij zodanig bekend is dat ik via 'geijkte' wegen (OAV) een mening kan of wil geven over hoe Sociale Raad zijn problemen al dan niet intern dient op te lossen.

Maar ik vraag me toch af waarom Loko, als democratische beweging, zich zo openlijk distantieert van de voorbije volksvergadering. Is het fout om de basis te raadplegen, als dit niet vanuit Loko zelf gebeurt? Is het niet gezond dat een studentenbeweging zichzelf eens in vraag stelt? Of speelt er nog iets anders mee?

En daar zit de hond gebonden: iedereen weet dat er persoonlijke motieven, sympathieën en aversies meespelen. En dat dit alles de bovenhand haalt op een inhoudelijke discussie, bijvoorbeeld intern in Sora, staat in mijn ogen mijlenver af van een democratische beweging.

Sommigen laten zich dan nog eens door die persoonlijke kwesties verleiden tot ronduit kinderachtige pesterijen. Een laf zoekertje in Veto, 'verbod' op gebruik van computers en kopieertoestellen, de login wegmijten, een vergadering van Veto plots op een ander tijdstip organiseren, een slot dat in allerijl 's nachts dient te worden vervangen.

Niets dan respect voor de mensen die weigeren, of bij wie het zelfs niet opkomt, om op deze platvloerse *practical jokes* in te gaan.

Want tenslotte gaat het toch nog om dat fameuze eerste zinnetje: "Art. 1. B1. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) is de officiële overkoepeling van de Leuvense universiteitstudenten. Binnen de koepel moet principieel alles bespreekbaar zijn. Onder *alles* wordt verstaan het geheel van maatschappelijke problemen zoals die zich voordoen aan de student als jonge intellectueel met een belangrijke maatschappelijke verantwoordelijkheid, tijdens en na zijn studies. Uiteraard zal de aandacht zich vanzelf toespitsen op de studentgerichte problematieken. Als uitgangspunt hierbij fungeren de interne en de externe democratisering van het onderwijs en emansipatie van de student in de ruime zin van het woord."

Verlies dit dus niet uit het oog in de discussie die hopelijk de volgende weken inhoudelijk gaat gevoerd worden.

En wie humor zoekt, Urbanus is weer op toernee. En wie zelfbevestiging zoekt, masturbbeer eens voor de spiegel.

Jan Guypen

Sociale Raad (6)

Ekonomika spreekt zijn kiezers aan als kiesvee. Dit grapje is helaas bittere werkelijkheid geworden: we zijn een volgzaam kudde. Een presidiumverkiezing is de naam democratisch niet waardig; het is een scherts, een schijnvertoning. We laten ons paaien door blinkende foldertjes en zakken boordevol prullen van sponsors allerhande, we genieten van pensenkermis en laten ons in slaap wiegen door liters gratis bier.

We kijken erop toe dat het nieuwe presidium voldoende activiteiten zal organiseren. Natuurlijk enkel activiteiten die zich op het ontspanningsniveau richten. Nochtans heeft een presidium ook andere taken. Maar we stellen ons geen vragen over het sociale en het kulturele. We verlangen niet van ons presidium, van onze vertegenwoordigers, dat ze de democratisering van het onderwijs hoog in het vaandel voeren. We realiseren ons helaas niet dat onze desinteresse op dat vlak de legitimiteit van het kluwen van beheers- en adviesraden ondergraaft. We zetten de verworvenheden van de vorige generaties studenten op de helling door de kandidaat-presidia niet te interpellieren over hun plannen en engagement in deze raden. We oefenen geen controle uit over hun inzet en standpunten. Onze onverschilligheid, onze blik die zich te strak fokust op studie en amusement, maakt dat onze kringvertegenwoordigers geen rekening meer hoeven te houden met hun achterban.

Het is echter te gemakkelijk de kringvertegenwoordigers met de vinger te wijzen. We moeten in eigen boezem durven kijken. We moeten toegeven dat wij indirect de bron van de huidige crisis zijn. Het was tekenend dat bijna alle lezersbrieven vorige week van ex-studenten-vertegenwoordigers waren. Waren er dan geen lezersbrieven van losse, onafhankelijke studenten? Dit alles stemt me erg pessimistisch; de huidige crisis zal opgelost geraken. De brand zal gelust worden, maar zal het fundamentele probleem, namelijk onze gelatenheid en desinteresse, daarmee opgelost worden?

We moeten onze blik verruimen naar sociale en kulturele zaken. We moeten de studentenvertegenwoordigers hun verloren legitimiteit teruggeven door ons te gedragen als een echte achterban. Een achterban die voldoende informatie moet krijgen van onafhankelijke vertegenwoordigers. Een achterban die zich interesseert voor deze zaken en bereid is tot medewerking en interactie. We mogen ons niet meer laten behandelen als kiesvee. We moeten strengere eisen stellen bij presidiumverkiezingen en onze vertegenwoordigers controleren. De stem van onze vertegenwoordigers moet opnieuw de stem van alle Leuvense studenten worden.

Maarten Peeters

Sociale Raad (7)

Spijtig dat een aantal mensen er weer niet in slagen om enigszins genuanceerd hun mening te ventileren naar de studenten toe. De verwijten die in vorige Veto in de vrije tribune en in enkele lezersbrieven vlot naar de hoofden van de kringvertegenwoordigers gesmeten worden, zijn een belediging voor alle studenten die eender waar en wanneer een vorm van engagement aangingen tegenover hun medestudenten. VTK wenst hier dan ook uitdrukkelijk op te reageren, en tevens een aantal bedenkelijke uitspraken en pertinente onjuistheden recht te zetten.

Wanneer men ons verwijt dat we onze achterban - de open vergaderingen ten spijt - niet genoeg raadple-

gen, dan is het raar dat men ook schrijft dat de kern van Sora gebaseerd is "op de gratuite inzet van de verkozenen, die dikwijls nog weinig contact hebben met hun achterban". Men stelt ons verder de vraag 'wat de basis is waarop een kringvertegenwoordiger zich beroept om zich niet uit te spreken'?

Wij stellen de vraag 'WIE is de basis waarop een kringvertegenwoordiger zich beroept?'. De basis van de verkozenen is blijkbaar niet meteen duidelijk, maar de onze bestaat uit studenten die ingingen op onze vraag om de VTK-standpunten mee te bepalen. Wij doen moeite en hebben een standpunt. Dit wordt blijkbaar niet geapprecieerd of is niet relevant. Of strookt dat standpunt niet volledig met dat van enkele anderen?

Nu laten wij eender wie vrij om te beweren dat hij/zij dé studentenmening in pacht heeft, maar dat men om deze stelling te versterken, de verschillende kringen aldoet als een stel ongeïnteresseerde, bierzuipende en hamburgervretende, meningsloze en niet sociaal-geëngageerde groep studenten, gaat toch ver boven elk fatsoen. VTK wil dan ook elk geëngageerd individu binnen VTK en daarbuiten duidelijk maken dat wij enorm appreciëren wat zij voor 'dé student' gedaan hebben en nog steeds doen. Hun inzet wordt tenminste bij ons (en bij andere kringen evenzeer) nog steeds gewaardeerd. Zelfs als ze onze mening niet delen.

De vrije tribune is dan ook voor die mensen die ooit zo'n verantwoordelijkheid opnamen, van een bedroevend nivo. De fundamentele verschillen blijken meteen want de vertegenwoordigers hebben blijkbaar principes te verdedigen, terwijl VTK nog steeds de belangen van zijn studenten op de eerste plaats zet. Maar dat is natuurlijk zuiver opportunisme. Iedereen die niet even idealistisch is, wordt afgedaan als opportunist, of erger nog. Verder maakt men zelfs het onderscheid tussen geëngageerden en kringverte-

genwoordigers. Hebben de ontslagnemenden enig besef wat ze hier verkondigen? Iedereen die niet even radikaal is als hen afstempen als opportunistisch getuigt van een bekrompenheid die allerminst siert.

Waarom zouden de kringen principiële discussies schuwen? Wij weten dat VTK en een deel andere kringen er wel in slaagden om een standpunt te formuleren rond bijvoorbeeld Lamine. Op onze open vergadering zijn de mensen heus volwassen genoeg om tot een consensus te komen, ook over principiële kwesties. Trouwens, die open vergadering kwam er nadat we onszelf in vraag gesteld hadden. Wij hopen dat dit onze intellectuele eerlijkheid meer dan bewijst. Verder denken wij dat iemand die niet mee discussieert zich gerust een degelijke mening kan vormen over een discussie, in zoverre hij/zij de discussie ten gronde volgt. Misschien zegt het grote aantal stilzwijgende iets over de discussiesfeer?

Voor VTK blijft de huidige structuur van Loko de beste. De vraag is echter of de student onverschillig is en geen mening heeft, of dat die op een verkeerde manier aangesproken wordt om zijn mening te geven. Wij weten al langer dat Loko - de ene geleiding al wat slechter dan de andere - er niet in slaagt zich degelijk te verkopen. Misschien heeft de groei van de onverschilligen gewoon daar mee te maken, want kijk naar de opkomst bij de betoging rond semeks. Is die groep onverschilligen dan zo groot?

Laat ons konstruktief zijn en de discussie nu voeren naar oplossingen voor de aanwezigheid op LOKO. LOKO kan representatief zijn zolang zij zich op een gezonde manier weet te profileren naar de studenten toe. Laat ons daar in eerste instantie aan werken.

De Vlaamse Technische Kring

Hierbij beschouwt Veto de discussie omtrent de Sora-problematiek als gesloten. Tenzij er nieuwe argumenten aangebracht worden, worden brieven over dit thema niet meer geplaatst.

Een fusiefestival met roots

Schouwburg
3 en 4 maart, 19 uur

zaterdag 3 maart **zondag 4 maart**

L'Attirail (Fr)
Hedningarna (Fin - Zw)
Carlos Nunez (Sp) en Ialma (VI)

Anton Walgrave (VI) and guests (GB)
Jools Holland and his Rhythm & Blues Orchestra
featuring Sam Brown (GB)
John Cale (GB) with guest An Pierlé (VI)

Hetzelfde programma staat in C.C. De Spil, Roeselare, op 2 en 3 maart

Tickets 1 dag 850 BEF (vvk), 950 BEF;
weekend 1550 BEF (vvk), 1650 BEF
Info en tickets :016 / 22 21 13

Meer info:
www.folkdranouter.be/lynx.htm

LynX is een coproductie van Cultureel Centrum De Spil, Cultureel Centrum Leuven en Folkfestival Dranouter.

Bacardi-Cuba

Als sympathisant van de Cubaanse revolutie en tegenstander van de neo-liberale vrije markteconomie, die voor de overgrote meerderheid van de wereldbevolking gelijk staat met slechtere arbeids- en leefomstandigheden en, naast toenemende materiële rijkdom voor een kleine minderheid steeds meer ongelijkheid, armoede, geweld, uitbuiting, milieu- en menselijke katastrofes veroorzaakt, ben ik het volmondig eens met de vrije tribune van Matthias Lievens in Veto nummer 17; behalve wanneer hij het heeft over het zogenaamde gebrek aan vrijheid en arbeidersdemocratie in Cuba.

Ik geef grif toe dat er op dit vlak heel wat kan verbeterd worden. De Cubaanse democratie is zeker niet perfect. De revolutionairen zijn trouwens al 42 jaar bezig met hun politiek systeem te veranderen en te verbeteren.

Toch valt het met dat gebrek aan democratie en vrijheid al met al nog mee en hoeft het land op dit vlak zeker van het Westen geen lesjes te krijgen. In Cuba vinden er regelmatig verkiezingen plaats voor gemeente, provincie en nationaal. De kandidaten worden niet door de partij geselecteerd maar wel door de bevolking op wijkvergaderingen en door de massa-organisaties. De verkiezingen zijn vrij en geheim. Een verkozen moet regelmatig aan zijn kiezers verantwoording afleggen en kan vroegtijdig zijn mandaat verliezen als een deel van de bevolking zijn vertrouwen in hem verloren heeft, wat soms ook gebeurt.

Vele wetsvoorstellen, te beginnen met de grondwet van 1976, worden eerst in vele duizenden wijkvergaderingen door de bevolking besproken en geamendeerd voor zij kracht van wet worden. De belangrijke crisismaatregelen van midden jaren 90 werden door meer dan drie miljoen Cubanen eerst bediscussieerd. Zowel tijdens de rektifikaties van de jaren 80 als de crisis in de jaren 90 bespraken de arbeiders op duizenden bedrijfsvergaderingen de problemen in hun bedrijf en weegt hun stem veel zwaarder door op het beleid van hun onderneming dan in om het even welk kapitalistisch bedrijf. Ook via de vele massaorganisaties heeft de gewone Cubaan verregaande inspraak in het reilen en zeilen van zijn land. In Cuba wordt er van hoog tot laag uitgebreid gedebateerd en de burgers nemen geen blad voor de mond, ook wanneer dit niet altijd vleidend is voor de overheid. Buitenlandse journalisten, die soms de meest smerige leugens over Cuba verspreiden, kunnen zonder problemen in Cuba met tegenstanders van de revolutie in contact komen. Wat persvrijheid betreft vind ik ook dat er nog meer ruimte moet komen voor een onafhankelijke pers en echte onderzoeksjournalistiek. Ik vind het echter wel logisch dat de revolutie niet toelaat dat de Amerikanen, die reeds 42 jaar lang met alle mogelijke middelen de revolutie proberen te vernietigen, in Cuba een vijfde kolonne proberen op te richten in bijvoorbeeld de vorm van een zogenaamde onafhankelijke krant of oppositiepartij om van binnenuit de revolutie te ondermijnen, zoals ze dat wel, met succes, konden met de revolutie in Nicaragua.

Begin jaren 90, na de verdwijning van de voordelige handel met Oostblok, beleefde de revolutie de grootste crisis uit zijn geschiedenis. Zonder de verregaande participaties van de bevolking zou de revolutie niet hebben kunnen standhouden. Ondanks alle tekortkomingen is de democratische inspraak van de Cubaanse bevolking niet alleen oneindig veel groter dan in het gedegeneerde bureaucratische systeem van het vroegere Oostblok maar ook veel groter dan in onze westers gelddemocratie.

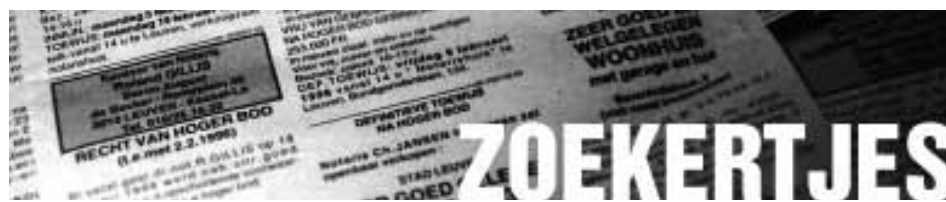
Roger Liekens

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)

016/201.301

(advertentie)

✓ Mai diereest Anita, zoals beloofd ben ik dinsdag de hele dag de jouwe. we zullen onze schade dubbel en dik inhalen. kusje, Astrid.
ps: binnenkort Valentijn!
✓ DEPO voor wooncultuur, milieu & mobiliteit opent discussie- en infoforum over duurzaamheid en studentenparticipatie op <http://www.kuleuven.ac.be/dsv/studvoor/depo.htm>. Gooi het in de groep!
✓ Gezocht in ruil voor tequila, burritos en hete

saus: webmaster voor website van SoMBrero (solidariteitsorganisatie met Mexico), <http://welcome.to/sombrero>, sombrero@yucum.be.
✓ Leve de Vetofuif! Allen daarheen op 14 februari in de Albatros.
✓ Wil je suggesties voor leuke films? Vraag het Ima! Ima vergelijkt jouw filmsmaak met die van honderden anderen, en geeft op basis daarvan suggesties. Surf snel naar <http://ima.studentenweb.org/>.

MAANDAG

20.00 u **FILM** FILM Grand Cru: "Y aura-t-il de la neige à Noël?", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
20.30 u **FILM** "Y aura-t-il de la neige à Noël?" van Sandrine Veysset, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
22.30 u **FILM** "Gohatto" van Nagisa Oshima, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
22.30 u **FILM** FILM New Harvest: "Gohatto", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

DINSDAG

20.00 u **FILM** FILM New Harvest: "Gohatto", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
20.00 u **TEATER** Teater Zuidpool speelt "De Drumleraar" met live begeleiding door de rockgroep Thou, in Stadschouwburg, toeg. 450, org. CC Leuven.
22.30 u **FILM** FILM Grand Cru: "Y aura-t-il de la neige à Noël?", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

WOENSDAG

13.00 u **UUR KULTUUR MUZIEKTEATER**: Tirasila speelt "Het laatste verlangen", in Wagehuys, toeg. gratis, org. KU Leuven.
19.00 u **ETENTJE IN ALMA II** We gaan gezellig samen eten in Alma II met een groep holebi-jongeren, in In de inkomhal van Alma II, toeg. gratis, org. &of, HOLEBI-jongeren.
20.00 u **TEATER** "Saint Amour" door Behoud de Begeerte, in Stadschouwburg, toeg. 150/250/450/650, org. CC Leuven.

Alfa

- 06/02 om 13.00 u: Demonstratie door 'middeleeuwse' pottenbakker Paulus Florizoone (van ca. 13u tot ca. 17u), in inkomhal Erasmusgebouw (fakulteit Letteren), toeg. gratis.
- 07/02 om 20.00 u: Lezing door Anton Ervynck: "Het Zijn van het Zwijn. Een archeologisch verhaal van varkens en mensen", in MSI 00.08, toeg. 50.

Eoos

- 06/02 om 19.30 u: Info-avond rond semestereksamen, in MSI 00.08, toeg. gratis.
- 06/02 om 22.00 u: Messageparty, in Fak Letteren, toeg. gratis.
- 09/02 Galabal Letteren, in Metropol.

Germania

Filmweek: • 12/02 15u: "Una Giornata particolare", in LETT 08.16 - 17u: "Amarcord" in LETT 08.16 - 20u: "Il Postino", in MSI 00.28 - 22u: "La Leggenda del Pianiste Sull'Oceano", in MSI 00.28, toeg. gratis. • 13/02 15u: "Bringing out the Dead", in MSI 00.28 - 17u: "Raging Bull", in MSI 03.18 - 20u: "Casino", in MSI 00.08, toeg. gratis. • 14/02 15u: "Manneken Pis", in MSI 00.08 - 17u: "A simple Plan", in MSI 00.08 - 20u: "The Piano", in MSI 03.18 - 22u: "Being John Malkovich", in MSI 03.18, toeg. gratis. • 15/02 15u: "Dr. Strangelove", op de Perma - 17u: "Ma Vie en Rose", in MSI 03.18 - 19u: "Magnolia", in MSI 03.18 - 22:15u: "Mifunes sidste sang", in MSI 03.18, toeg. gratis.

DONDERDAG

20.00 u **PRAATKAFEE** We organiseren een gezellig praatkafee met leuke muziek in kaffee Couperus & Cocteau. Je kan hier mensen van &of leren kennen en je vindt hier meer informatie over de vereniging, in Couperus & Cocteau, Diestsestraat 245, toeg. gratis, org. &of, HOLEBI-jongeren.
20.00 u **TEATER** "Ivanov" door Het Toneelhuis, in Stadschouwburg, toeg. 450, org. CC Leuven.
20.30 u **DANS** Cie ZOO: "Jetzt", in Brandweerkazerne, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.
20.30 u **KONSERT** Streams konserteert Jazz, in Stuczaal, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.

VRIJDAG

20.30 u **DANS** Cie ZOO: "Jetzt", in Brandweerkazerne, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.

ZONDAG

22.30 u **KONSERT** Jazz op Zondag, in Stucbar, toeg. gratis, org. Stuc.

MAANDAG

20.00 u **FILM** FILM Grand Cru: " Fargo", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
20.00 u **MUZIEKTEATER** Het muziek Lod speelt "De ontmoeting met een mens heeft altijd iets afmattends", in Wagehuys, toeg. 450, org. CC Leuven.
22.30 u **FILM** FILM New Harvest: "M/Other", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

Historia

- 05/02 Feestweek, in Perma en Fak Letteren.

Klio

- 05/02 om 20.00 u: Tapavond met vanaf 23u frietenbak, in Fak Letteren.

Medica

- 08/02 om 20.30 u: De Grote Medica-kanthus, in Waaiberg.

Politika

- 06/02 om 14.30 u: De drie musketiers, in Fabuleus, Stapelhuisstraat 13 te Leuven, toeg. 200/250.
- 07/02 om 20.00 u: De drie musketiers, in Fabuleus, Stapelhuisstraat 13 te Leuven, toeg. 200/250.
- 07/02 om 22.30 u: De drie musketiers, in Fabuleus, Stapelhuisstraat 13 te Leuven, toeg. 200/250.
- 08/02 om 14.30 u: De drie musketiers, in Fabuleus, Stapelhuisstraat 13 te Leuven, toeg. 200/250.
- 08/02 om 20.00 u: De drie musketiers, in Fabuleus, Stapelhuisstraat 13 te Leuven, toeg. 200/250.

VRG

- 07/02 om 20.30 u: Welsprekendheidstoernooi, in Auditorium van Groep T.

VTK

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 27
Nummer 19
12 februari 2001

Ver. uitg.: Loes Geuens

Hoofdredactie: Marie-Anne Dedeurwaerdere

Redactiesecretaris: Loes Geuens

Redactie: Kristof D'Exelle, Caroline Leysen, Jerone Op de Beeck, Steven Van den Eede, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste

Doka: Sam Algoet, Ellen Claes, Johan Coart, Cindy Declerk, Miek Stevens

Medewerkers: Joost De Wijngaert, Pieter d'Hoine, Stijn Festrants, Filip Hermans, Thomas Leys, Joachim Leyssens, Jef Naudts, Wim Raeymaekers, Helene Tops, Nathalie Van Leuven, Maarten Van Meer, Tijn Vereenooghe

Lay-out en vormgeving: Peter Bulckens, Nikolas Cloet, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Kristof D'Exelle, Loes Geuens, Pieter d'Hoine, Gudrun Labiau, Kirsten Labiau, Willy Leung, Caroline Leysen, Helene Tops, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout, Tijn Vanneste, Matthieu Van Steenkiste, Tijn Vereenooghe

Dtp: Peter Bulckens, Willy Leung, Loes Geuens, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout

Spelling: Loes Geuens, Matthieu Van Steenkiste

Pechvogel van de week: Steven Van den Eede

Eindredactie: Kristof D'Exelle, Matthieu Van Steenkiste

Assistentie-eindredactie: Filip Hermans, Tijn Vereenooghe

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Kempenland (Herentals)

Oplage: 9000 exemplaren

ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen: Studenten: 250fr/6,20 e; niet-studenten: 350fr/8,68 e; buitenland: 700fr/17,35 e; steun vanaf 1000fr/24,79 e; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Ithaka zoekt vrijwilligers

Het jaarlijkse kunstparkoer Ithaka van Loko-Kultuurraad zoekt voor de negende editie nog een massa vrijwilligers. Wij zoeken mensen die zich van 1 tot en met 3 maart een paar uurtjes kunnen vrijmaken om enkele kunstwerken te bewaken, om in de bar te staan of om ons op nog andere manieren bij te staan.

Als je zin en tijd hebt, neem dan zo snel mogelijk contact met Loko-Kultuurraad op het nummer 016/23.67.73 (vragen naar Leen), mailen kan op volgend adres: kura@stuc.kuleuven.ac.be.

“Porno-akteurs zijn interessante mensen”

Schilden, slipjes, tanks. Wayn Traub heeft er allemaal mee gewerkt. Sinds enkele jaren houdt deze veelbelovende beeldende kunstenaar zich echter ook met teater bezig. Meer nog: met zijn *Mise-en-Traub III*-oefening en zijn *Wayn Storm* was hij zowat de aanvoerder van het jong geweld dat in naam van Victoria het Stuc vorige week kwam bezetten.

“Uw naam is als wijn: ze wordt beter met de jaren,” zo vertrouwde Jan Hoet hem toe. Traub gaat er niet van zweven: “Ik vind dat niet belangrijk. Plezant is het wel, maar het is mijn betrachting niet.” Toen hij tijdens de openingstentoonstelling van het SMAK in Gent dagelijks een bont wapenschild ging tonen werd hij ook door de pers opgepikt en sindsdien gaat het oerend hard. Voorstellingen in Frankrijk en Nederland, projecten voor Brugge en Kortrijk 2002: Wayn Traub trekt ten gesponsorde oorlog en u zult er niet aan ontsnappen. Voor dat alles rest echter nog één vraag te beantwoorden: wat hebben witte slipjes als artistiek statement nu eigenlijk te zeggen?

Wayn Traub: «Aktie Onderbroek, waarbij ik over de hoofden van de Leuvense standbeelden een wit slipje trok, verwijst naar mijn stuk *Wayn Storm* waarin een meisje haar slipje uittrekt en over mijn hoofd drapeert. Dat is even erotisch als beledigend. Eigenlijk is dat heel vernederend. In de steden waar ik speel, zeker als ik er verschillende keren speel, wil ik van die akties doen omdat ik vind dat een kunstenaar niet zomaar een job doet — zijn stuk speelt — en weer weg is. Dat is een vorm van geldklopperij waar ik niet van hou. Ik sta voor een eigen visie op teater en kunst zoals beschreven in mijn manifest van het dierlijk teater. Ik maak geen kunst voor een publiek of een museum. Mijn teater is er in de eerste plaats voor mijzelf. Ik wil akties ondernemen die een statement zijn en terzelfdertijd dingen in vraag durven stellen. En als er nu iets niet in vraag wordt gesteld is het wel een museum en zeker een standbeeld.»

«Daarom komen de wapenschilden konstant terug bij mij. Ze staan voor wat kunst zou moeten zijn: iets waarmee je ten strijde trekt. Maar tegelijkertijd zegt zo'n blazoen heel veel over de drager ervan. Mijn akties zijn dan ook een oorlogsverklaring tegen dingen waar ik niet van hou.»

TEGENSTAND

«Het is nogal dubbel. Een wapenschild wordt enkel gedragen als je ten strijde trekt en weet dat je tegenstand gaat krijgen. Je kunt niet zomaar aanvallen, sowieso krijg je een slag. Het heeft twee dingen tegelijk: de aanval en de verdediging. Als kunstenaar ben ik een zachte aanvaller. Ik val aan maar dat doe ik om afstand te kweken. Zo ook bij de onderbroekenaktie en de SMAK-aktie waar ik mij kantte tegen een tipisch maatschappelijk gegeven. Musea en standbeelden zijn mausolea van het verleden, die bepaalde ideeën willen opleggen.»

Veto: Naar aanleiding van *Aktie Onderbroek* werd in de pers opgemerkt dat je je nu ook wel eens mocht beginnen bewijzen.

Traub: «In een opzicht hebben ze gelijk dat ik nog alles moet bewijzen. Maar dan in eerste instantie voor mijzelf. Je moet konstant scherp blijven staan. Met *Mise-en-Traub III* van vorige dinsdag heb ik voor de eerste keer in mijn leven verkeerde keuzes gemaakt

en met de foute mensen samengewerkt. Het is de eerste keer in die twee jaar dat ik dat meemaak. Maar eigenlijk dienen die *Mise-en-Traubs* ook om uit te vinden met wie ik kan werken en met wie niet en te zoeken naar wat ik wil brengen volgend jaar. De vorige afleveringen waren heel geslaagd maar ik heb van die derde het meest geleerd. Bepaalde fouten ga ik nu niet

verschil is dat ik heel fel aanvoel wat ze met hun ideeën bedoelden maar niet geloof in hun manier om het uit te werken. Mijn manier is veel persoonlijker. Zij gingen ervan uit dat onze Westerse maatschappij zijn mites en rituelen heeft verloren. Ik geloof daar ook in. Het christendom en de wetenschap hebben allebei hun glans verloren. Er lopen heel veel mensen rond zon-

mite, of Jane Birkin. Popidolen. Ik wil vormen op scène gebruiken die de mensen herkennen om dan een nieuwe mite, een nieuw ritueel te creëren.»

«Het dierlijk teater maakt gebruik van zijn eigen cultuur, met de iconen van het nu en tegelijkertijd — misschien wel de belangrijkste stap — is het een zeer persoonlijk teater. *Wayn Storm* is heel persoonlijk. Ik speel er geen rol in, ik ben het zelf. Het basisidee was dat je in het leven altijd moet liegen, jezelf moet verstoppen. Je moet jezelf altijd aanpassen aan andere mensen. En dan heb ik geen zin om op scène nog eens een rol te gaan spelen. Teater moet de plaats zijn waar je geen rol speelt. Waar je jezelf kunt zijn.»

REKLAME

Veto: Een ander, steeds terugkerend, element in je werk is de reclame.

Traub: «*Wayn Storm* is voor mij het begin van de gesponsorde oorlog. Het vertrekt van het idee dat oorlog tegenwoordig niet meer wordt gevoerd zonder de media. De media zijn er altijd bij, ze gaan zelfs mee op de boot. Je kunt alles op televisie volgen. De volgende stap is dat ze ook de soldaten gaan sponsoren. Nu zitten de reclameblokken nog tussen de oorlog maar in een volgende stap gaan de soldaten Coca-Cola T-shirts dragen. Tegelijk is de oorlog ook gesponsord. De Golfoorlog is gevoerd door en voor de grote oliemagnaten. Het Amerikaanse leger wordt ook gesponsord door Coca-Cola en Marlboro. Die steken daar geld in want hoe meer de Amerikanen van de wereld beheersen, hoe meer produkten zij kunnen verspreiden.»

«Daarnaast ging *Wayn Storm* ook over verleiding en vooral bedrog. Er is geen verleiding zonder bedrog. Nooit. Sponsoring is verleiding, zoals een vrouw verleiding is. Je kan een vrouw nooit bezitten. Zelfs al kan je ze kopen, zal je ze nooit bezitten. Vandaar dat de vrouwsoldaten uit *Wayn Storm* ook allemaal gesponsord zijn: ze dragen allemaal een rode band, zoals de nazi's, maar met een merk of logo. Die oorlog die ik voer tegen de sponsoring, tegen de grote magnaten is opnieuw iets heel persoonlijks. Eén kleine persoon — ik — tegen de grote machthebbers. Ik vind dat je dat als kunstenaar moet doen. Tegen dingen ingaan die te zot zijn om te geloven maar die iedereen als vanzelfsprekend is gaan ervaren. Het is ook een oorlog die blijft duren. Ik ga in 2002, wanneer Brugge kulturele hoofdstad van Europa is, op een marktplein een tank plaatsen die beschilderd is als een Formule 1-wagen.»

GEWELD

Veto: In Eindhoven mocht je *Wayn Storm* eerst niet spelen omwille van enkele pornografische scènes. Is dat uiteindelijk opgelost geraakt?

Traub: «Ze vonden dat mijn werk niet thuishoorde in een grote zaal. Ze hebben het in een kleinere zaal laten spelen. Het had er trouwens veel succes.»

Veto: Wat denk je dan, als je zoiets hoort?

Traub: «Ik moet daarmee lachen. Ik ben daar echt niet mee bezig. Als mensen met pornografie problemen hebben snap ik echt niet wat ze in hun slaapkamer doen. Mensen hebben veel minder problemen met geweld dan met porno. Een procent van de films worden gesensureerd omwille van geweld en de rest omwille van de erotiek. Van zodra iets met seks te maken heeft kunnen de mensen er niet tegen maar als het over geweld gaat zegt niemand iets. Ik vind dat een heel vreemde manier van denken. Maar ik trek me daar geen bal van aan. Ik heb nog met pornoakteurs gewerkt en ik zal dat blijven doen. Ik vind dat zeer interessante mensen.»

Matthieu Van Steenkiste

(foto Jeroen Op de Beeck)

meer maken. Ik wou de voorstelling afgelasten maar omdat het een oefening was en ook tegenover 't Stuc en Victoria heb ik het niet gedurfd. Ik vond dat ik het niet kon maken. Durven tonen hoe je op je bek gaat moet ook kunnen. Als je risico's neemt, moet je aanvaarden dat je af en toe tegen de muur loopt.»

der echte levensvisie, zonder zingeving. Er is een kader weggefallen waar vroeger een invulling aan het leven werd gegeven.»

«Net als die drie teatergoeroes geloof ik dat het teater die leemte kan opvullen. De grote fout die ze volgens mij echter alledrie maakten is dat ze gaan zoeken zijn naar andere rituele vormen. Ze integreerden dan gewoon vormen van andere culturen in hun teater. Maar uiteindelijk is dat gewoon toerisme: de mensen vinden het tof dat je Afrikaanse dans in een Westers toneelstuk gebruikt maar uiteindelijk is dat gewoon een vorm van eksotiek. Ik geloof daar niet in. Een ritueel is iets dat je kent, omdat je de mite kent. Wij geloven niet in Afrikaanse dans, wij vinden dat alleen mooi om naar te kijken omdat het speciaal is.»

«Wij geloven in dingen van hier en nu, die ons door onze traditie zijn ingeprent. Heraldiek is zoiets. Wapenschilden vind je overal: automerken, biermerken, in onze maatschappij komt dat altijd terug. Anderzijds interesseert ook de katholieke kerk mij erg want dat is een mite die wij hier kennen. Ik wil de vormen gebruiken die de Westerse mens kent. Die mites zijn in hem ingeprent, we zijn daar mee opgevoed. Dat zijn nu twee voorbeelden die uit de traditie komen, maar voor mij is Michael Jackson ook een

“Er is geen verleiding zonder bedrog. Nooit”

(foto Miek Stevens)

Veto: Kun je de essentie van je dierlijk manifest in een notendop meegeven?

Traub: «Het dierlijk manifest pleit voor een rituele teatervorm die zo goed als niet bestaat in de wereld. Er zijn een paar goeroes die dat als ideaal hebben vooropgesteld. Ik sta daar helemaal achter. Artaud, Brook en Grotowski: die drie zijn voor mij de belangrijkste teatermakers. Kantor kan je er ook nog bijrekenen. Het enige grote